

Viure l'estiu sense televisió



Les vacances són un bon moment per «desconnectar-nos» de la petita pantalla

L'estiu hauria de ser bàsicament un temps per poder viure sense televisió. «No passa res si no es veu la televisió. Això tots ho hem comprovat quan hem fet un viatge. La televisió no s'hi troba a faltar», afirma Lourdes Domingo, responsable del Departament de Comunicació de Telespectadors Associats de Catalunya. L'objectiu d'aquesta associació és «promoure hàbits sans de consum audiovisual». Pel que fa als continguts dels programes, Domingo diu que «la ficció hauria de ser més progressista i fomentar els valors humans».

Tot i que durant el període estival canvien els hàbits de lleure dels televidents —es dóna preferència a la lectura, la música, el cinema, la platja, les excursions, etc.—, és una època en què els infants poden esdevenir el públic potencial de la programació televisiva. Cal proporcionar pautes orientatives als més petits perquè aprenguin a «llegir» correctament el llenguatge televisiu. El constant bombardeig d'imatges que fan apologia de la violència a través de la petita pantalla és un dels aspectes més preocupants.

Pàg. 2, 3 i 5

L'ISCR de Mallorca iniciarà les classes a l'octubre

L'Institut Superior de Ciències Religioses (ISCR) de Mallorca començarà a funcionar el curs vinent després que la Santa Seu aprovés el decret de la seva erecció. L'Institut permetrà oferir a partir del mes d'octubre estudis teològics sistemàtics als laics, a les religioses i als religiosos no preveres, ja que els seminaristes continuaran estudiant al Cetem (Centre d'Estudis Teològics de Mallorca). Tal com ha manifestat Mn. Teodor Suau, director del Cetem, l'Institut de Ciències Religioses de Mallorca «s'anirà implantant curs rere curs, per la qual cosa, al principi, dependrà directament de la direcció del Cetem, tot i que serà gestionat a través d'una comissió». El centre, ha apuntat el bisbe de Mallorca, «podrà servir d'eina de formació a les dues diòcesis germanes de Menorca i d'Eivissa, a través de possibles extensions que encara cal determinar».

Pàg. 18

Joves pelegrins, camí de Roma

Roma està en plena ebullició perquè són milers els joves vinguts de tot el món per celebrar el seu Jubileu. Del 15 al 20 d'agost té lloc la XV Jornada Mundial de la Joventut i es calcula que al menys un milió i mig de joves pelegrins participaran en aquest esdeveniment. Prèviament a la Jornada, del 10 al 14 d'agost, joves de diferents països han fet escala en algunes diòcesis italianes, on han viscut una experiència de comunió intercanviant temes pastorals, culturals i folklòrics. El 9 d'agost, la catedral de Barcelona va acollir els joves espanyols que marxaven cap a les diòcesis italianes. Una seu plena de gom a gom, amb més de 2.000 pelegrins procedents de les diferents diòcesis espanyoles va ser l'escenari per a una vetlla de pregària especialment emotiva.

Pàg. 15



Més de 2.000 joves omplen de gom a gom la catedral de Barcelona.

La contribució a l'art religiós lleidatà i català de la pintora Carme Benet

Pàg. 16 i 17



Sumari

Pàg. 7 Entrevista al P. Fabregat, s.j., missioner al Txad

Pàg. 20 Reobert el portal del Carro de Tarragona

Pàg. 21 Lleida: els jesuïtes recorden el P. Valero Aleu

Pàg. 22 Avaluació i futur de la mostra «Fidei Speculum» a Tortosa

Pàg. 25 Paret Delgada: lloc privilegiat de devoció

Editorial

Vacances de televisió

Estem en ple mes d'agost, i molts estan gaudint d'unes merescudes vacances. És l'ocasió tan esperada per deixar en- rera les dures jornades de treball i poder descansar plàcidament, fins i tot allunyant-se del lloc de residència habitual.

Per això les nostres zones de platja, descans i turisme estan abarrotades de ciutadans tant del nostre país com estrangers. Tots busquen oblidar-se momentàniament de la vida quotidiana, plena d'obligacions, preocupacions i en molts casos d'aquell preocupant estrès que es viu en moltes ciutats.

Les vacances són bones, sanes i necessàries, encara que com a cristians mai no podem fer vacances «totals». Perquè no podem oblidar que tenim una família, unes responsabilitats i una fe que no fan vacances. S'és persona i s'és cristià tot l'any, fins i tot en el període estival.

Una d'aquestes responsabilitats que tenim aquests dies és l'ús de la televisió, aquest aparell domèstic que ens brinda molt bons moments, però que comporta molts perills, davant dels quals hem d'estar molt atents. En aquests dies el perill de la televisió pot ser fins i tot més gran. Hi ha persones que aprofiten aquests períodes de vacances per passar-se tot el dia davant de la "caixa tonta", com si no hi haguessin altres coses a fer. Són aquells que exclamen: «Per fi podré veure tots els programes de la TV, sense que ningú m'interrompi i sense haver-los de gravar en vídeo i veure'ls a altes hores de la matinada!» Lamentable forma d'invertir el temps que ens hem guanyat després del dur treball. I més en aquesta temporada on la televisió ofereix una programació de segona categoria, amb moltíssimes reposicions i programes de baix pressupost econòmic, perquè tothom sap que a l'estiu la TV no "ven".

En aquestes tristes llars, on es recorre a la televisió per omplir les hores d'aquests dies, els nens no són una excepció, també ells poden passar-se hores i hores davant de l'aparell televisiu, perquè —no oblidem— que en moltes llars els nens tenen el seu propi receptor.

Les hores que s'inverteixen en televisió aquests dies es perden en imaginació, en convivència, en activitats lúdiques, en tasques solidàries... Ara més que mai és quan la televisió és menys necessària a les llars, prescindir d'ella, no és ni de bon tros un trauma, és una forma de gaudir molt més d'aquests dies i poder arribar a la tornada al treball dient les moltes coses que s'han pogut fer durant aquests dies. En cas contrari, quan preguntin sobre el que s'ha fet a les vacances s'haurà d'afirmar quelcom tan monòton i avorrit com «a casa, veient la televisió».

No podem fer vacances de la nostra vida cristiana, hem de continuar mantenint el compromís de l'oració, les celebracions eucarístiques, l'ajuda als necessitats... però sí que podem fer vacances de moltes coses, entre elles de la televisió que no tant sols és possible sinó que pot ser bo i gratificant.

Qui ha realitzat una experiència solidària o missionera durant aquests dies, mai no dirà que ha trobat a faltar la televisió i tornarà amb "les piles ben carregades" ple de satisfacció i felicitat.

Sigui quina sigui la nostra activitat estiuenca, hem d'intentar buscar totes les alternatives possibles abans d'asseure'ns gandulament davant del televisor. El nostre cos i el nostre esperit ens ho agrairan. Al tornar irreversiblement a la vida laboral ens trobarem molt més en forma, més plens i relaxats. La televisió no és dolenta, ni de bon tros, té elements molt nobles i positius, però de tant en tant no li vénen malament unes vacances, això només depèn de nosaltres.

Sumari



7

Entrevista al P. Fabregat, sj., missioner al Txad



20

Tarragona: reobert el portal del Carro de la capella de Sant Magí



21

Lleida: els jesuïtes recorden el P. Valero Aleu



22

Avaluació i futur de la mostra «Fidei Speculum» a Tortosa



25

Paret Delgada: lloc privilegiat de devoció

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per



Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

«Volem promoure hàbits sans de consum audiovisual»

■ **Lourdes Domingo Domingo, responsable del Departament de Comunicació de Teleespectadors Associats de Catalunya**

Llicenciada en Comunicació Audiovisual, fa un any i mig que Lourdes Domingo és al capdavant del Departament de Comunicació de Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC), una entitat que pretén millorar la qualitat de la programació televisiva i ensenyar als tele-

vidents a fer un bon ús de la televisió. «Siguem teleespectadors responsables!», exclama Lourdes Domingo. «La televisió —afegeix— és l'opció majoritària d'oci a l'Estat espanyol, però també hi ha altres coses que es poden fer». L'estiu és un bon moment per dur-les a terme.

—Quins són els objectius essencials d'una associació de teleespectadors com el TAC?

—L'objectiu fonamental, com en qualsevol altra entitat civil sense afany de lucre, és representar els seus associats. En el cas del TAC, els associats són els teleespectadors. A Catalunya som l'única associació d'aquest tipus. Volem ser un pont entre els televidents i les grans cadenes de televisió. En el 99% de les llars espanyoles hi ha un aparell de televisió, una dada que demostra que la programació televisiva és un tema que interessa a la societat. Un tema del qual tothom en parla i que té coses positives i negatives, i consegüentment pot causar alegria o neguit. La nostra tasca intentem desenvolupar-la sempre en un to positiu. El TAC ha celebrat ja cinc edicions del Premis Zapping, una festa que premia la qualitat dels programes i dels professionals que treballen a la televisió.

—Rebeu moltes denúncies dels teleespectadors? Quins són els vostres mecanismes d'actuació?

—Si rebem queixes sobre anuncis publicitaris, aquestes s'adrecen tant a les cadenes televisives com al mateix anunciant. Si es tracta d'un programa, el que primer fem és un escrit. Aquesta carta s'envia als responsables principals de la cadena que emet l'espai en qüestió. El resultat a curt termini no se sap mai. Això no obstant, a llarg termini, penso que esdevé una ajuda per conscienciar els directius que no es deixin portar tan sols per l'audiència quantitativa, sinó que també facin una reflexió qualitativa de l'audiència. És un tema cabdal que cal considerar seriosament.

—Avui dia els índexs d'audiència són una mena d'esclavatge per a les persones que treballen en els mitjans audiovisuals?

—Absolutament. És la «dictadura» més gran que hi pot haver en aquest país. Hi ha gent el lloc de treball de la qual depèn del que donen a conèixer aquests índexs d'audiència. De vegades, les estadístiques no es corresponen exactament amb la realitat empírica, perquè a molta gent que potser veu un programa, no els agrada. I això l'audímetre —unes tres mil llars espanyoles el tenen instal·lat als seus televisors— o qualsevol altre tipus de medicació no ho reflecteix. És, en definitiva, un problema dels usuaris, que no sabem fer un bon ús de la televisió. Les cadenes privades Antena 3 i Tele 5 han manifestat recentment la inten-

ció de crear el seu propi Sofres (empresa encarregada de mesurar les audiències). No sé què passarà; el pluralisme sempre és bo, però es tractaria d'una empresa que dependria d'ells...

—Importa, per tant, més l'audiència que no pas el contingut dels programes?

—Sí. La tirania de les audiències és un menyspreu a les minories, a aquelles persones que volen veure un model concret de programes i, no cal dir, també als professionals que els fan. Hi ha espais excel·lents amb grans valors culturals i artístics, però la seva estratègia de marketing és menor. No es promocionen tant perquè disposen de menys diners. A més, molta gent no els coneix perquè els emeten en un horari intempestiu. A través de les nostres publicacions intentem difondre aquests programes. Cal fer lliure l'acte de veure la televisió i dir: «Jo veig el que m'agrada». Des del TAC volem promoure hàbits sans de consum audiovisual, sobretot en el tema dels menors. En aquest sentit, oferim a les escoles crèdits per aprendre a veure la televisió.

—L'estiu hauria de ser bàsicament



Lourdes Domingo.

hem fet un viatge. La televisió no s'hi troba a faltar. També cal assenyalar que a l'estiu baixa considerablement la qualitat de la programació perquè disminueix l'audiència i per aquest motiu és un bon moment per fer altres coses.

—El 10 d'abril passat es va organit-

«La ficció hauria de fomentar els valors humans»

Segons Lourdes Domingo, «les produccions destinades a adolescents presenten uns patrons de conducta molt materialistes i on s'estudia molt poc. Precisament és la manca de motivació d'estudi per part dels alumnes un dels problemes més grans amb què es troben els professors avui dia. La televisió, doncs, no ajuda gaire en aquest àmbit. També es frivolitzen molt des de la pantalla les relacions familiars i sentimentals. La ficció hauria de ser més progressista i fomentar els valors humans, ja que està ancorada en uns prototipus que funcionen bé comercialment, però que no saben combinar la creativitat amb els valors. Els experts afirmen que l'ideal seria veure la televisió en família, però això és molt difícil d'aconseguir, perquè molts pares fan servir la televisió com a mainadera. S'ha d'anar en compte que els infants no es prenguin aquesta actitud com una situació d'abandó».

un temps per poder viure sense la tele?

—Qui vulgui, sí. Sobretot seria bo per als infants, atès que és un moment idoni per fer esport, anar a un esplai, relacionar-se amb els amics o fer-ne de nous, estar amb la família, etc. No passa res si no es veu la televisió. Això tots ho hem comprovat quan

zar la campanya «Un dia 10 sense televisió». Quin balanç en faria?

—Molt positiu. És el segon any que la Federació Ibèrica d'Associacions de Teleespectadors i Radiooients —organisme al qual pertany el TAC— realitza aquesta iniciativa que ja fa temps que es du a terme

als Estats Units. En aquesta jornada vam aconseguir més d'un milió d'adhesions, que incloïen usuaris particulars, associacions, escoles, etc.

—Les imatges televisives poden representar un perill per als infants i joves, que són persones que es troben en una fase de formació?

—Cal destacar bàsicament el tema de les hores que estan davant de la televisió. L'excés de televisió no els ajuda a fer-ne una valoració qualitativa. En el crèdit que impartim a les escoles ho hem constatat. Per exemple, una de les noies veia cinc hores de televisió al dia i feia els deures en mitja hora. Els infants i els joves no saben ser crítics amb la programació televisiva. Els impedeix exercitar la seva llibertat perquè no tenen força de voluntat i, per tant, «s'enganxen» a les imatges que veuen. No estudien, no es relacionen amb persones de la seva edat i no fan altres activitats lúdiques.

—Una solució seria ensenyar-los a «veure» la televisió.

—Els diuen que a través de la televisió descobreixen moltes coses, però els manca la capacitat de selecció del que volen veure. Alguns, fins i tot, se'n van a dormir molt tard. Molts mestres s'adonen que nens petits de 8 o 9 anys s'adormen a classe, estan més cansats del que és habitual, perquè se'n van al llit a les onze de la nit. Això és culpa dels pares. És important que els més petits no tinguin la televisió engegada a l'hora de dinar i sopar i que no tinguin televisió a l'habitació, ja que el consum televisiu és molt més accessible.

—Es compleixen les normatives comunitàries pel que fa a la protecció de la infància i la joventut?

—No sempre. Per exemple, la sèrie de dibuixos animats *Los Simpson* és per a adults. La 2 va començar a emetre-la a les deu de la nit, però ara Antena 3 la programa en horari infantil. D'altres sèries, com *Pokémon* (Tele 5), són grans anuncis de videojocs, ninots, etc. Les normatives legals estableixen que no es pot abusar de la ingenuïtat del menor per incitar-los a comprar determinats productes i, així, poder guanyar diners. Hi ha produccions televisives magnífiques per al públic infantil i juvenil. El *Club Disney* (Tele 5), *TPH Club* (La 2) o el *Club Super3* (TV3) són força recomanables. D'altra banda, el *Club Megatrix* (Antena 3) té bastants punts negatius i s'hauria de millorar molt.

—A la gent li interessa veure cultura a la televisió?

—Les persones el que volem essencialment és descansar. La televisió ha d'entretenir, informar i formar. Són tres grans objectius que els creatius i els programadors haurien de tenir sempre en compte a l'hora de projectar nous espais. La gent té el concepte que un programa cultural és avorrit i no és veritat. Un cas representatiu el tenim amb *30 minuts*, líder d'audiència cada diumenge a Catalunya. També hi ha altres espais culturals rellevants com *Thalassa*, *Documentos TV* o alguns documentals de *La noche temàtica*, i fins i tot concursos com *Alta tensión* o *50 x 15*.

Miquel Àngel Codina

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE



MERCATRAVEL S.A.

RIFA 2000

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars

Us fem constar en nom de
Catalunya Cristiana, tot el
nostre agraïment pel vostre
ajut en la campanya
d'enguany, la qual ha estat un
altre cop tot un èxit.

El 1r premi d'enguany ha
correspost a la senyora:

Carme Sala i Dalmau

de la Parròquia de Sant Martí
de Sentfores
Bisbat de Vic
Osona



Enhorabona, amics!

PELEGRINS DE LA PARAULA AL PAÍS DE JESÚS

TERRA SANTA

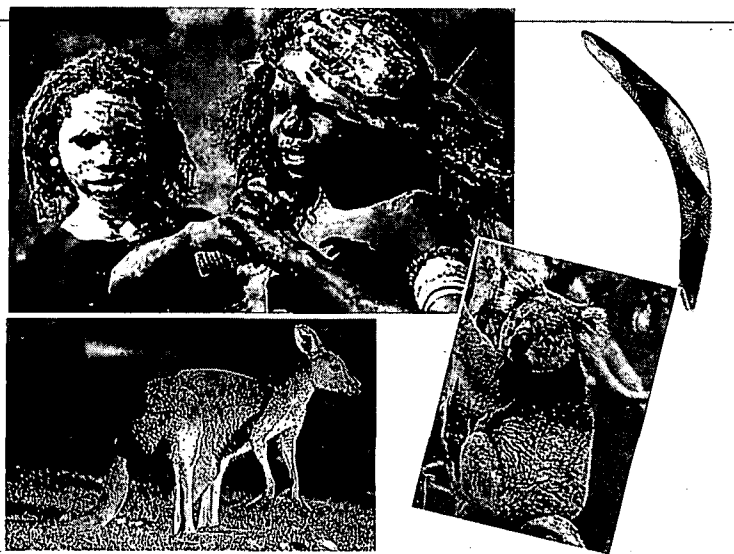
Del 27 de desembre al 3 de gener del 2001

Una manera ben eficaç de celebrar l'Any Jubilar

LES COMUNITATS HUMANES DE L'ALTRE EXTREM DEL PLANETA

Del 24 de novembre al 9 de desembre del 2000

AUSTRÀLIA



VISITANT:

- Sidney ■ Alice Esprings
- Kings Canyon ■ Ayers Rock
- Cairns ■ Katherine ■ Darwin

I ELS PARCS NACIONALS DE:

- D'Uluru
- Gran Barrera dels Corals
- Aborigen Tjapukai
- Litchfield
- Kakadu

- Vol en helicòpter
- Tren turístic
- Creuers
- Telefèric

Pensió completa

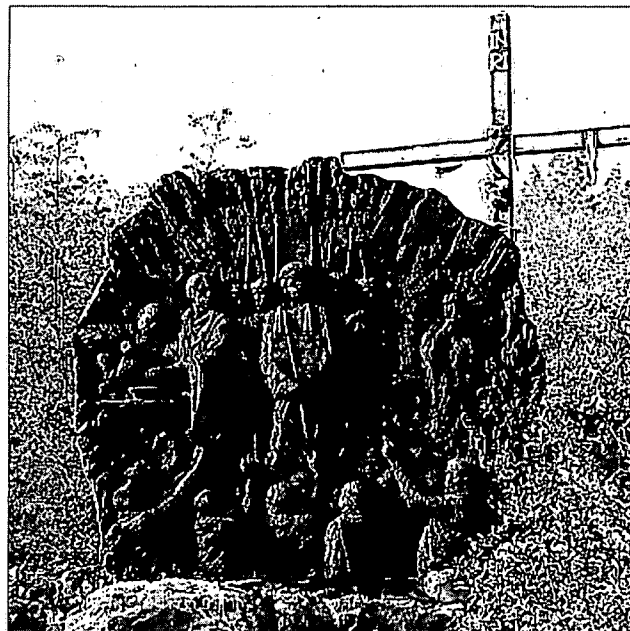
RUTA MARIANA

Del 29 d'octubre al 9 de novembre

DE LORETO A MEDJUGORJE

Santuaris de la Costa Adriàtica

Itàlia / Croàcia / Bòsnia



Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A, 08010 BARCELONA
Telèfon: 933 013 718 - Fax: 933 023 264

A V Í S

Durant el mes d'agost, les nostres oficines restaran tancades per vacances

La família i un més

■ El creixent protagonisme de la televisió a les llars, un tema per al debat social

En la temporada estiuenca l'audiència televisiva cau en picat i canvien els hàbits de lleure dels televidents. La lectura, la música, el cinema, la platja, les excursions... guanyen la partida a la petita pantalla. Però és precisament en els mesos d'estiu quan els

nens poden esdevenir el públic potencial de la programació televisiva. Objecte tant d'amor com d'odi, la televisió s'ha convertit per a algunes persones en un membre més de la família. D'altres, però, la consideren un terrible intrús.

Com fer servir des d'un punt de vista educatiu i constructiu un mitjà tan poderós com la televisió? Heus ací el quid de la qüestió. «No és condemnant el mitjà o amb tàctiques d'estruc com s'educa a utilitzar adequadament la televisió, sinó acceptant el repte de fer-ho amb seny i amb sentit crític», afirma el psicòleg Luis Fernando Vélchez Martín, especialitzat en temes d'educació familiar, en el seu llibre *Televisión y familia. Un reto educativo*: «Avui un nen —afegeix Vélchez— no imagina un món sense televisió. És més, està aprenent a conèixer i interpretar aquest món, el seu món, en gran part a través de la televisió.» Per aquest motiu, és imprescindible proporcionar als més petits pautes orientatives perquè aprenguin a «llegir» correctament el llenguatge televisiu.

En aquests moments el principal criteri de producció televisiva es basa en l'afany de lucre, no en la creativitat adreçada a la formació cultural i humana de l'audiència infantil i juvenil, la més vulnerable i indefensa. El que ens ofereix la televisió és una imatge distorsionada i falsa de la realitat. Als qui porten les regnes dels canals televisius els interessa fonamentalment que l'individu no es reconegui en el mirall de la realitat, sinó en el mirall de la televisió, que és una altra cosa radical-



Cal ensenyar als nens a veure la televisió amb sentit crític.

ment diferent. Es tracta, en definitiva, d'una manera de manipular els telespectadors. La televisió arriba a condicionar la nostra jornada diària, i el seu abús pot provocar un bloqueig en la capacitat de raonament del televident, especialment si és un menor.

Risc d'influències perjudicials

Des de fa unes dècades la televisió ha comportat tota una revolució en el camp

de les comunicacions socials i, sobretot, en la vida familiar. Avui en dia moltes persones la consideren un membre més de la família; un membre que proporciona infinitat d'actituds i de models de comportament. Ara bé, de quin tipus? Malgrat que la televisió posseeix elements que poden arribar a enriquir el telespectador, el que amoina són els efectes negatius. Per exemple, la seva utilització pot contribuir a l'aïllament dels membres de la família, fent que cadascú se submergeixi en els seus mons particulars i impeding les relacions interpersonals. Un intrús que amenaça la convivència familiar.

Amb motiu de la XXVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, celebrada el 1994 i dedicada als mitjans de comunicació audiovisual, Joan Pau II va manifestar en el seu missatge el següent: «Els pares que fan un ús prolongat de la televisió com si fos una mainadera electrònica, abdiquen del seu deure de principals educadors dels seus fills. Aquesta dependència de la televisió pot privar els membres de la família de l'oportunitat de relacionar-se els uns amb els altres mitjançant la conversa, les activitats i la pregària comunes.»

El Sant Pare també va afegir que «la indústria televisiva hauria de desenvolupar i complir un codi ètic que inclogués el compromís de satisfer les necessitats de les famílies i promoure els valors que

constitueixen la base de la vida familiar». De la seva banda, el Catecisme de l'Església Catòlica diu que els mitjans de comunicació social «poden engendrar certa passivitat en els usuaris, fent d'aquests consumidors poc vigilants de missatges o d'espectacles. Els usuaris han d'imposar-se moderació i disciplina pel que fa als mass-media. Han de formar-se una consciència clara i recta per resistir més fàcilment les influències menys honestes.» S'imposa, doncs, la imperiosa necessitat d'ensenyar a veure la televisió amb sentit crític.

No és exagerat afirmar que la televisió ha usurpat funcions bàsiques en l'educació dels nens i adolescents que abans exercien els pares i mestres. El psiquiatra i escriptor Juan Antonio Vallejo-Nájera criticava en el seu llibre *Mi hijo ya no juega, sólo ve la televisión. ¿Qué puedo hacer?* l'alienació que pateix un nen quan mira la televisió, perquè «no parla, no es mou, no explora, no imagina, no crea, no estudia, no llegeix, no juga».

Violència física i moral

Segons les estadístiques, cada any els nens espanyols dediquen a veure la televisió una mitjana de 170 minuts diaris, o el que és el mateix, un total de 1.040 hores l'any. Com si dels 365 dies de l'any, 40 els dediquessin a aquesta activitat. La quantitat d'hores que els nens i els joves dediquen a veure la televisió és la manifestació més evident del fracàs escolar, familiar i social. El constant bombardeig d'imatges que fan apologia de la violència és un dels aspectes més preocupants. El pitjor d'aquesta situació és que molts nens comencen a assimilar com a normals o quotidians aquests actes esgarriposos.

Karl Popper, un dels grans pensadors del segle XX, va escriure que «estem educant els nostres nens en la violència a través de la televisió i els altres mitjans de comunicació». Entre els riscos de presenciar la violència física i moral a la petita pantalla, cal assenyalar l'aprenentatge d'una consciència agressiva i el fet de tornar-se menys sensible a les conseqüències.

A més de tots aquests factors negatius, cal destacar que en la programació televisiva estiuenca abunden les reposicions de sèries i de programes. Les associacions de telespectadors aconsellen gravar bones pel·lícules, que acostumen a emetre's en horaris intempestius, o llogar cintes al videoclub. (M.A.C.)

Decàleg per al bon ús de la televisió

- És aconsellable veure la televisió en família. Afavoreix la cohesió dels seus membres.
- No és desitjable que el nen consumeixi molta televisió sol. Fomenta l'aïllament i la inhibició social del nen gran. Tampoc no ha de ser la «mainadera electrònica» del nen petit.
- No veure-la mai durant els àpats. No acostuma a afavorir la digestió i trenca la comunicació familiar.
- Evitar que el nen vagi a dormir tard per culpa de la televisió, especialment en vigília de classe. L'estimulació televisiva és causa de múltiples trastorns de la son.
- No enviar el nen al llit a la meitat d'un programa o pel·lícula interessant. És preferible que el vegi sencer o que no el vegi començar.
- Els pares han de seleccionar prèviament els programes quan els nens són petits i fer-ho conjuntament amb els fills quan són grans. No és lícit fer servir la visualització de la televisió com a premi.
- Permetre que el nen parli durant els programes, comentant i ajudant-lo a comprendre el que està mirant. És el fonament de la televisió educativa.
- Els pares també han de fer comentaris i crítiques sobre els programes, i alertar els fills sobre els efectes de la publicitat.
- Dosificar el temps de visió. No més d'una o dues hores diàries, segons l'edat, o millor no veure-la durant els dies laborables.
- Els pares no han d'oblidar que els seus propis hàbits televisius seran adoptats freqüentment pels seus fills. Saber tancar la televisió perquè hi ha alguna cosa millor a fer.

Dr. Paulino Castells Cuixart
Especialista en pediatria, neurologia i psiquiatria



LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans *persones grans*

Al cor de l'eixample.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684-356

Itàlia

església en el món

Joves salesians analitzen la societat actual

■ Més de 200 participants al Fòrum MJS 2000

ROMA.— Del 6 al 13 d'agost s'ha celebrat el Fòrum del Moviment Juvenil Salesià a Colle Don Bosco, esdeveniment molt important per a la Pastoral Juvenil i la família salesiana. Uns 200 joves pro-

cedents de 63 països dels cinc continents s'han reunit per reflexionar sobre el món que els envolta. Per a la majoria de participants, aquest ha estat el seu primer contacte amb els llocs de l'origen del carisma salesià.

Sor Georgina McPake, consellera general per a la Pastoral Juvenil de les Filles de Maria Auxiliadora, ha assenyalat que l'objectiu d'aquesta trobada ha estat «la reactivació del Moviment Juvenil Salesià. Els joves comprenen la importància d'un compromís que resulta capaç de marcar les diferències i d'incidir sobre l'àmbit social. Es tracta no tan sols d'anar cap als més pobres per ajudar-los i educar-los, sino de ser educats per ells i de madurar una opció efectiva, i no només afectiva, pels marginats».

Amèrica, amb 22 països, és el continent amb un nombre més gran de nacions representades al Fòrum. El segueixen Europa i Àfrica, tots dos amb 19, i Àsia, amb 9. El contingent més gran de joves l'ha aportat Europa amb 74 participants.

Joves sense pau, sense feina, sense educació, sense família, sense interlocutors, sense salut, sense fe.

Aquests són alguns dels punts que han sortit en la posada en comú sobre els interrogants juvenils i sobre les pobres més urgents que es troben en les realitats continentals estudiades pels nois i noies del Moviment Juvenil Salesià. Els joves han reflexionat sobre els recursos de l'Església i sobre les passes que han de donar com a membres de la família salesiana per respondre a aquestes situacions. Un dels camins assenya-



Al Fòrum s'ha parlat sobre els joves sense pau.

lats és la formació dels educadors i dels joves, com a forma de donar resposta a la desorientació i la confusió de les noves generacions. L'acompanyament, la presència allí on els joves viuen, el sortir més de les escoles i dels centres per buscar-los són gestos concrets per donar-ne testimoni.

Els participants al Fòrum han compartit les diferents formes de vivència i expressió de la seva pròpia experiència

de Déu, en cada situació personal, condicionada pel context sociocultural en què viuen.

Al Fòrum, sor Antonia Colombo, superiora general de les Filles de Maria Auxiliadora, s'ha dirigit als animadors adults i als religiosos i religioses presents: «Els joves ens impulsen a ser més radicals, més convençuts i menys temorosos de llançar propostes exigents per formar homes i dones, ciutadans i ciutadanes responsables i solidaris. No els decebem.»

Un dels moments més intensos ha estat la visita a Mornese, poble on va néixer Maria Doménica Mazzarello, cofundadora amb Don Bosco de les Filles de Maria Auxiliadora. Els joves han pogut descobrir l'experiència de fe de la mare Maria i la seva aplicació en favor de la promoció de les dones joves del seu temps.

En aquesta trobada els joves també han tingut l'oportunitat d'escoltar dos testimonis qualificats del moment actual: Mons. Ablondi, bisbe de Livorno (Itàlia), conegut per la seva capacitat de diàleg i d'encontre amb els joves, i Mons. Thomas Menanpampil, bisbe de Guwahati (l'Índia), compromès en iniciatives per la pau i la reconciliació a zones de l'estat indi d'Assam, castigat per la violència ètnica. Una altra de les seves preocupacions és la promoció del diàleg ecumènic. (C.C.)

ESPANYA

L'Església, contra la violència terrorista

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola ha tornat a condemnar l'escalada de violència i mort de la banda terrorista ETA: «En nom de Déu demanem als terroristes que cessin de vessar la sang dels seus germans i se'n penedeixin, que escoltin el plor dels orfes i de les vídues i el clamor unànim de tota la societat, que exigeix el final immediat de la violència cega, que menysprea la dignitat sagrada de la persona humana i de la vida.» Els bisbes han tornat a recordar el valor de la pregària i han demanat a la comunitat cristiana que pregui per les víctimes i els seus familiars, i per la conversió dels qui són autors o col·laboradors dels atemptats. Els prelats no tan sols han demanat pregària, sinó que han fet una crida a adquirir compromisos concrets: «Ningú no ha de sentir-se exonerat de treballar amb totes les seves forces pel final del terrorisme i en favor de la pau, des de la veritat que ens fa lliures, des del respecte per la vida humana com a bé suprem, des de la unió i la lleialtat sense ambigüitats i des dels gestos cívics de rebuig i condemna dels atemptats contra la vida, la llibertat i la pau del nostre poble.»

Per la seva banda, Joan Pau II també ha mostrat el seu suport a les famílies de les víctimes: «Desitjo de cor que cessi tota forma de violència sembradora de dols i dolor, i que els esperits s'orientin cap a pensaments d'enteniment i de convivència pacífica.» (SIC)

VATICA

Michel Camdessus, membre del consell de Justícia i Pau

ROMA.— Joan Pau II ha nomenat membre del Consell Pontifici de la Justícia i la Pau l'economista francès Michel Camdessus, exdirector del Fons Monetari Internacional (FMI). Camdessus és un gran lector de Teilhard de Chardin i d'Emmanuel Mounier. Va estar al capdavant del FMI en el seu període de més gran controvèrsia i intervenció a l'Amèrica Llatina i altres països que van aplicar ajustos durant la dècada dels 90 després de la crisi del deute extern. Aquest economista està compromès en la lluita per la reducció del deute extern dels països pobres i des de fa anys s'ha mostrat molt atent a la idea llançada pel Papa de «globalitzar la solidaritat». Camdessus és membre actiu de la Unió Mundial d'Empresaris Cristians. El Consell Pontifici de la Justícia i la Pau va ser instituit per Pau VI el 1967 i està presidit per l'arquebisbe vietnamita François Xavier Nguyen Van Thuan. El seu objectiu és promoure la justícia i la pau segons l'evangeli i la doctrina social de l'Església, i parar esment particular al món de la feina, al progrés dels pobles i a la tutela dels drets humans. (Zenit)

Nova carta pastoral del cardenal Martini

MILÀ.— Una reflexió sobre el desconcert de la societat davant el nou mil·lenni seguida per un diàleg imaginari amb la Mare de Déu. Així estarà estructurada la nova carta pastoral a la diòcesi de l'arquebisbe de Milà, el cardenal Carlo Maria Martini. El text es donarà a conèixer el 8 de setembre i es titularà *La Mare de Déu del Dissabte Sant*. Un dels seus objectius és «ajudar a mitigar la crisi d'esperança que, en aquest canvi de mil·lenni, implica a la societat italiana i europea: societat sempre

més degradada, en greu decadència perquè és rica, opulenta i mancada d'esperança». La carta té dues parts: la primera és meditativa i la segona presenta un diàleg amb la Mare de Déu, per desenvolupar un paral·lelisme entre el Dissabte Sant, «dia en què el Senyor ja ha ressuscitat, però encara molts no ho saben i viuen, per tant, en el desconcert» i la confusió de la nostra societat, que deriva «de la fatiga d'interpretar els signes d'aquest present nostre envers la llum de la fe i de la resurrecció del Senyor». (VID)

«La meva feina és ensenyar a descobrir i a estimar Déu»

■ El P. Ramon Fabregat, jesuïta, és missioner al Txad

Fa 25 anys que el P. Fabregat va arribar al Txad, mogut pel desig d'ajudar alguna de les joves esglésies d'Àfrica. Sabia que era un país difícil, amb unes condicions de vida molt dures, però això no va ser entorbint perquè hi desenvolupés la seva missió. Després de passar tres mesos a França per aprendre l'idioma (al Txad es parla francès), va donar el gran pas i es va afincar al país africà.

—Què va trobar en arribar al Txad?

—Jo tenia una mica d'idea del que m'hi podria trobar perquè ja m'ho havien comentat d'altres companys. Al principi et sembla com si caiguessis en un altre planeta, perquè tot és molt diferent: les olors, els colors, la manera de ser de la gent..., però de seguit m'hi vaig trobar molt bé, molt ben acollit. Ara, a nivell material crec que hi ha hagut un retrocés, però també s'ha avançat en altres aspectes. Per exemple, ara hi ha una gran llibertat de premsa; a totes les parròquies hi ha grups de drets humans o comissions de Justícia i Pau, que d'una manera molt valenta fan la seva tasca. Un problema que actualment hi ha són els nòmades, que cada cop ho són menys i tenen dificultats amb els agricultors, que es queixen que entren als camps, agafen el mill, el cotó...

—Quina és la seva missió?

—Després d'estar treballant en una parròquia em van traslladar a un col·legi diocesà dels jesuïtes i em vaig encarregar de l'acompanyament espiritual, sobretot dels nois que desitjaven ser sacerdots o religiosos. Els bisbes els enviaven a aquest col·legi perquè no hi havia seminaris menors en aquell moment. Durant quasi 20 anys vaig fer aquesta tasca i després em van destinar al Seminari Major de Sant Mbagu Tuzinde, on acullo i m'encarrego dels que arriben el primer any. La meva missió és ajudar aquests nois que han de ser sacerdots a descobrir i a estimar Déu.

—Com són aquests seminaristes?

—La gent pot pensar que no són vocacions veritables, sinó que tenen un desig de promocionar-se i millorar la seva qualitat de vida. Però els nois són molt sincers i s'ha de dir que no admetem

a tothom. Són nois força joves, amb una mitjana de 21 o 22 anys. Han viscut molt ambient de parròquia. Alguns tenen dificultats per als estudis i tenen una formació molt pobre. Això ha dut els bisbes a obrir seminaris menors, no per treure'ls de la vida que feien a les parròquies, sinó perquè tinguin una bona formació.

—Quins fruits es poden veure?

—D'aquests nois que he acompanyat ja n'hi ha algun que és bisbe, vicari general, un rector de Seminari Menor, rectors molt volguts per la gent... un xicot que vaig conèixer amb catorze anys serà el meu rector de seminari l'any vinent, i em fa molta alegria. Al Txad es viu molt de l'esperança. Quan veus aquests fruits és realment emocionant. Hi ha esperança, però també hi ha signes. Crec que la millor ajuda que els podem oferir és estar a la seva vora, conviure, dialogar... no només oferim una formació per al futur clergat, també és una aportació molt important per al país. Si aquests nois es converteixen en homes com cal, sensats, prudents, rectes, que es preocupen per la gent... tindran influència en la societat, en un país que està molt agitat. El Txad i l'Àfrica tiraran endavant, encara que nosaltres no ho vegem.

—Com és l'Església del Txad?

—Crec que l'únic que funciona realment en aquest país és l'Església. Actualment hi ha set bisbes, un d'ells espanyol, que estan molt units entre ells, i també tots nosaltres. Sentim que som una família, tots formem l'Església. Allí es viu l'Església d'una altra manera, més popu-

lar. Realment tens la sensació que es viu d'una altra forma. Els bisbes són molt propers a la gent, a la diòcesi ens coneixen a tots. Els seminaristes són molt importants perquè ells han de formar l'Església del país i poden fer molt de bé. Han de ser pastors i saber conviure amb els musulmans, ja que cada cop són més, sobretot pensant que els nostres veïns són el Sudan i Nigèria. Aquí tothom té un sentit religiós i hi ha gent que té la fe cristiana com una identitat, encara que no practiqui es defineix com a tal.

—Ara ha estat dos mesos a Catalunya, quina impressió se n'emporta?

—Hi vaig ser des del 13 de maig al 22 de juliol. Feia dos anys que no venia. Crec que també és interessant tornar al teu país, però la meva feina i la meva vida són al Txad. Cada cop que vinc a Catalunya em sembla que la qualitat de vida augmenta, malgrat que aquí també hi ha

pobres i marginats. Tanmateix, capto un cert buit, tot és exterior, superficialitat..., però al mateix temps hi ha gent molt vàlida, sobretot joves generosos que dediquen un més, un any... a aquests països més necessitats.

—Què suposa per a vostè la seva vivència missionera?

—Suposa haver après la simplicitat de la vida, relacionar-me amb els altres d'una manera més profunda. A nivell de fe, tinc la joia i crec que és una gràcia anunciar Jesucrist al continent africà. Això m'ajuda a viure profundament Crist. Em sembla que aquest acompanyament espiritual és un gran servei a l'Església i estic molt content del treball que realitzo. A més em porto molt bé amb els joves seminaristes i connecto amb ells. Mentre pugui continuar acompanyant aquesta tasca em quedaré aquí, al Txad.

Rosa Maria Jané Chueca



El P. Fabregat, al centre, envoltat de seminaristes.

CONGO-BRAZZAVILLE

Crida d'ajut dels monjos benedictins

BRAZZAVILLE.— Els monjos benedictins de Congo-Brazzaville han començat a reconstruir les seves comunitats destruïdes pels conflictes que tenen lloc al territori i pels saquejos. Els religiosos demanen ajut per a la reconstrucció del monestir de Santa Maria de la Buenza, fundat el 1958 i situat a la diòcesi de Nkayi. El convent era famós a tot el Congo per-

què els monjos hi havien creat un laboratori farmacèutic capaç de produir medicines a costos molt baixos, una fusteria, una granja de vaques i un centre d'apicultura. Aquestes activitats donaven treball a molts joves congoleseos. «Només es podran fer servir algunes cel·les, la capella i una part de la biblioteca. La resta ha estat destruïda», expliquen els religiosos. (Fides)

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

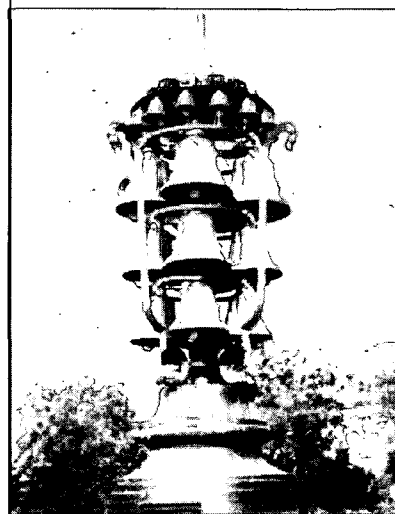
Experiència
Tradició i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES
JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES
AUTOMATISMES
RELLOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS
EQUIPS MEGAFONIA

Distribuidor oficial:

CAMPA
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44 Tel. 934 501 600
08025 Barcelona Fax 934 330 885
ermec@ermec.com http://www.ermec.com/campanario.htm



Filipines

Assemblea mundial de la família dominicana

MANILA.— «Noves veus per al mil·lenni. La família dominicana unida en la missió» és el tema proposat per a l'assemblea general de la família dominicana que es desenvoluparà del 25 al 30 d'octubre a Manila. Hi participaran frares, germanes, associats, fraternitats laicals i de sacerdots, moviments juvenils i instituts secu-

lars. «Serà una oportunitat», explica sor Margaret Ormond, del comitè d'organització internacional, «per conèixer-nos els uns als altres a través de les nostres diversitats i prendre consciència del nostre compromís en la vida i en la missió dominicana del futur, i teixir lligams duradors entre nosaltres i caminar units cap al nou segle».

Les jornades permetran compartir experiències de les comunitats dominicanes en els diversos continents; l'estudi i l'anàlisi de la realitat del món des del punt de vista cultural, polític, econòmic, social i religiós; una reflexió sobre com pot respondre-hi el carisma i l'esperit dominicà, i un pla d'acció a través del discerniment

de les actuals necessitats i dels projectes concrets per reaccionar davant dels desafiaments d'avui. Per a sor Margaret, «som extraordinàriament diferents però tenim en comú la consciència de les esperances i dels patiments d'aquest món, i el desig de donar forma a noves respostes, trobant l'audàcia de portar-les a ple compliment». (VID)

O P I N I Ó

El referent dels religiosos

Es pot entendre per vida religiosa la dels homes i dones que, com una immolació de la seva pròpia existència, d'una manera pública, de vegades separats de la gent, i d'altres, sense perdre-hi del tot el contacte, es desenganxen de les coses del món, i ofereixen els seus afectes més íntims a Déu amb el celibat o la virginitat, i la seva voluntat amb obediència. Aquest gènere de vida és certament una riquesa per al món i especialment per a l'Església. Qui no admira —i aprecia— la vida d'una mare Teresa de Calcuta, d'una germana Lucía de Fàtima, d'un sant Joan de Déu o d'un sant Francesc d'Assís, que són un tresor universal?

No es pot dir que l'existència d'aquest estat, sigui en si mateixa una part expressa del dogma catòlic, però sí que reflecteix i engloba molts dels valors evangèlics i

doctrinals, i posa en exercici la fe, l'esperança i la caritat, i mou els altres a recordar i viure les virtuts cristianes.

Els religiosos —homes i dones— són, per al poble cristià, un referent de santedat, i un testimoni escatològic, com una anticipació a la terra, de la vida del Regne celestial, ja que, com digué Jesús: «A la resurrecció no es casaran ni prendran marit sinó que seran com àngels de Déu en el cel» (Mt 22,30).

La seva presència és un record constant del fet que té un gran valor santificador unir la pròpia immolació a la de Crist i contribuir a la Redempció del món, i que tot el que es fa per Déu, per petit que sigui és útil davant d'ell: «Labor vester non est inanis in Domino» (1Co 15,58), el vostre treball no és mai inútil en el Senyor.

I el seu exemple és una invitació contínua a tothom

a cercar —a fi de poder-la complir— quina és la voluntat de Déu. Bé que, per a la major part, la manera de santificar-se serà en el contacte amb les realitats d'aquest món, utilitzant-les de manera modèlica pel que fa a l'ètica professional i al servei a la societat, i convertir-les en un mitjà d'evangelització, en una difícil, però possible, actitud d'apreciar les coses que el Creador ha fet bones, i al mateix temps d'estar-ne despresos. Diem possible, perquè això es dona en la realitat, i de fet, ja fa força temps que l'Esperit no deixa de bufar en aquest sentit, amb suavitat, però amb força, per tal d'empènyer molts, perquè segueixin llur propi camí, algun dels que condueixen a aquella santedat a la qual Déu crida tothom: «Sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte» (Mt 5,48).

Ferran Blasi
Sacerdot i escriptor

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ



AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Mornig Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes.
facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes.
facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER
per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

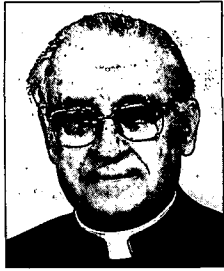
25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Carta Dominical

Com d'una llavor neix un bosc...



Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

És bo néixer, però el miracle és renéixer (Gros-jean). Maria va néixer i va renéixer sempre a les disposicions que Déu tenia sobre ella. I, per ella, gràcies al seu *fiat*, faci's, renaixem tots els éssers de la història humana.

«Del menys», una jove del poble, nasqué «el més», Jesucrist, i d'un poble perdut, una religió universal, com d'una llavor neix un bosc (Gabriel Ringlet).

La desmesura del perdó de Déu porta a la desmesura de l'amor a Déu. Això ho van viure Maria Magdalena, sant Pau, sant Agustí i tantíssims fidels que viuen una

experiència semblant. En Maria no fou així, quant al perdó, sinó que de la desmesura del seu amor admirat de Déu, nasqué el Fill, de Déu i seu. Ho expressa en el seu càntic, abans de néixer el Fill: «Perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa, des d'ara totes les generacions em diran benaurada».

Malgrat que fou tan desconegut per a tots el fet de l'encarnació del Verb, anys després la pedra es trencà i la tomba quedà buida. I si la tomba és buida, diu Charles Singler, «l'absurd està enterrat, la por està tancada, el mur s'ha tornat un lloc de pas. Aleshores, de la fi surt el començament, de la mort la vida, del que és fràgil sorgeix l'eternitat».

El Verb de Déu s'encarna en el si fràgil de Maria amb la delicadesa i fortaleza natural amb què sol actuar Déu. Recordem que Ell no era ni a l'huracà, ni en el terratrèmol, ni en el foc, sinó que era «en el murmuri d'un ventjol suau» (1Re 19). També l'inici poderós i alhora discret de la vida del Verb encarnat fou com un murmuri. Això em recorda la frase de Jean Duval: «Jo només crec en les veritats que murmuren amb una veu tan baixa com el primer fulgor del dia».

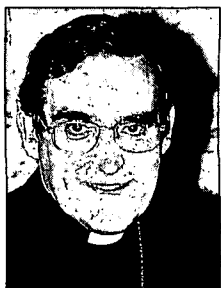
Tanmateix aquest suau fulgor del dia és l'anunci de la llum enlluernadora i de la potència del sol. De manera semblant, el *murmuri* de l'encarnació anunciava al món «un Sol que ve del cel, per l'amor entranyable del nostre Déu».

Només és possible salvar la infinita distància entre Déu i l'home, si el mateix Déu assumeix, en la seva Paraula eterna i en el seu Fill, l'existència humana i es fa carn.

Però —i tornem a la virginitat de Maria— la naturalesa humana de Jesús no és engendrada pel Pare en sentit biològic o sexual. Aquesta naturalesa arriba a l'existència per mitjà de l'acte de l'encarnació. «El mitjancer humà del Regne no pot ser *engendrat* per persones humanes. Només pot ser *concebut*. La seva mare no l'engendra en col·laboració amb un baró, sinó que simplement el *concep*, el *rep*, és a dir, no com a esposa, sinó com a verge». «Donat que l'home Jesús ha arribat a l'existència per mitjà d'un acte singular de Déu, està de tal manera unit, en virtut d'aquest mateix acte —en virtut del seu Esperit— a Déu Pare que pot ésser, en tant que home, la presència de Déu» (G. L. Müller).

Paraula i vida

«Joves, el Pare us estima»



Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

El diumenge dia 20 d'aquest mes d'agost el Papa es reuneix amb una multitud de joves que arriben a Roma dels cinc continents. És la XV Jornada Mundial de la Joventut. Amb aquest motiu Joan Pau II ha dirigit als joves de tot el món un missatge per a preparar aquesta trobada romana.

El missatge glossa el lema de la Jornada: «El Pare us estima». El Papa recorda a tots els joves aquesta meravellosa veritat evangèlica tot demanant-los que acullin l'amor amb què Déu els ha estimat primer, des de tota l'eternitat. És important mantenir-se fermes en aquesta certesa de l'amor del Pare del cel, l'única capacitat de donar sentit, força i goig a la vida. Perquè l'amor de Déu mai no s'allunyà de nosaltres, mai no es trencarà l'aliança de pau que Ell ha fet amb la humanitat. El Papa recorda als joves que «el Pare ha gravat el vostre nom sobre la palma de les seves mans».

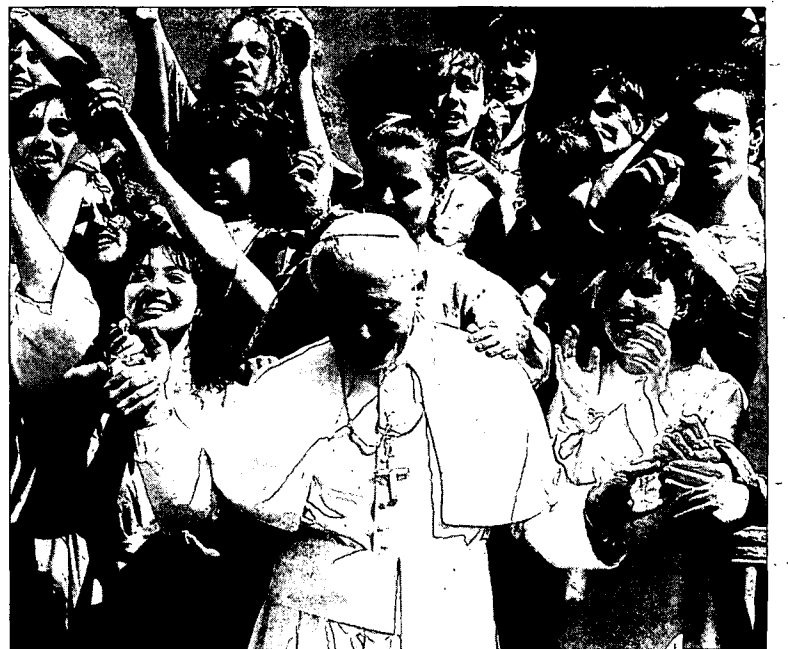
En el cor de l'home hi ha una profunda nostàlgia de

Déu. Sant Ignasi d'Antioquia ho deia amb aquestes paraules: «En mi hi ha una aigua viva que murmura i diu des de dintre meu: "Vine al Pare"». I Moisés suplicava dalt de la muntanya amb aquestes paraules: «Senyor, deixeu-me veure la vostra glòria».

A partir de l'Encarnació del Fill de Déu existeix un rostre d'home en el qual és possible veure Déu. Jesús de Natzaret, el Fill de Déu encarnat, ens ha dit: «Creieu-me, jo estic en el Pare i el Pare està en mi». Des de l'Encarnació és possible una nova relació entre el Creador i la criatura: la relació del fill amb el seu Pare. Jesús ens va ensenyar la pregària del Parnostre que, segons Tertul·lià, «és el resum de tot l'Evangeli».

Joan Pau II parla als joves de la realitat del pecat en aquest context de l'amor del Pare. El pecat «és un abús de la llibertat que Déu dóna a les persones creades perquè puguin estimar-lo i estimar-se mútuament». En el més profund de l'home, la llibertat s'obre i es tanca a l'amor. Aquest és el drama constant de l'home, que freqüentment elegix l'esclavitud, creant-se ídols que el dominen. I l'home no pot viure sense amor. Sense amor l'home fóra per a si mateix un ésser incomprensible.

Per això el Papa recorda als joves d'arreu del món: «El Pare us estima», tot glossant la paràbola del fill pròdig. El Pare perdona sempre perquè estima infinitament i gratuïtament. En rebre el perdó dels pecats, el missatge pontifici invita els joves a fer aquesta pregària



Joan Pau II és un pontífex molt proper als joves. En els seus viatges apostòlics sempre troba un moment per estar amb ells.

adreçada a Déu: «Et necessito, compto amb tu per a existir i per a viure. Tu ets més fort que el meu pecat. Crec en el teu poder sobre la meua vida, crec en la teua capacitat de salvar-me tal i com sóc ara. Perdona'm».

El Papa parla de diversos tipus de paternitat: els pares, els sacerdots, els educadors, i invita els joves a donar gràcies a Déu per tots ells. Finalment invita els joves a treballar ja des d'ara al servei dels més pobres, restituint així al Senyor, en la persona dels pobres, quelcom de tot el que Ell els ha donat.

opinió

Zoom



Altra vegada el foc, implacable, ha assolat milers d'hectàrees de la nostra terra. Aquesta vegada a l'Alt Empordà. Ha estat terrible i, a més, ajudat per la forta tramuntana que inoportunament féu la seva aparició animant les flames que anaven envaint terreny i més terreny. La ben coordinada actuació dels bombers, ajudats per centenars de voluntaris i per reforços vinguts de la veïna França, ha evitat més estralls i ha fet que no s'hagués de lamentar cap víctima mortal. Resta després la pregunta: Què ha causat el foc? Una imprudència? Un descuit? O bé l'acció criminal d'un piròman? Veurem on van a parar les investigacions que es duen a terme. I no s'han d'oblidar les prevencions per evitar més incendis catastròfics.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Les 15.000 creus de Lituània

Al famós Turó de les creus de la ciutat de Vilnius, Lituània, des de primers de juliol, s'ha fundat un convent de franciscans que acollirà el milers i milers de pelegrins europeus que acudeixen per visitar aquest lloc singular de pregària.

El convent fou beneït i inaugurat pel nunci apostòlic als Països Baixos, Mons. Erwin Ender, i pel bisbe de Siauliai, Eugenijus Bartilis.

El Turó de les creus té molta història. És també conegut amb el nom de Gòlgota lituà. Les primeres creus foren col·locades fa més de cent anys, després de la insurrecció contra els russos l'any 1863, reprimida amb un bany de sang. Pels anys 60 hi havia més de 10.000 creus, moltes de les quals recordaven els màrtirs que donaren la vida per la fe durant la persecució marxista. Foren cremades diverses vegades, però sempre col·locades de nou. Per l'abril de 1973 les creus tornaren a ser

destruïdes, però una nit del mes de maig següent sortí de Vilnius una processó clandestina: milers de joves, nois i noies, resant el rosari, portaven una creu gegantina que fou plantada al bell mig del turó.

Després de l'atemptat contra el papa Joan Pau II l'any 1981 a la Plaça de Sant Pere de Roma, es va col·locar una nova creu al turó de Vilnius en què es recollien les esperances i temors d'aquest poble. L'any 1993, el Papa visità el turó i, en veure l'espectacle d'una peregrinació multitudinària vinguda de Vilnius, digué: «Caldria que aquí vingués tot Europa i tot el món...» Avui passen de 15.000 les creus. Cadascuna recorda un ser estimat, mort violentament en testimoni de la fe.

Abans de la celebració eucarística amb què s'inaugurava el nou convent franciscà, es va llegir un missatge del Sant Pare adreçat al pare general de l'orde, fra Giacomo Bini, i a tots els fidels. La jornada es va convertir en una gran festa per als catòlics lituans, amb assistència de les primeres autoritats d'aquesta República bàltica.

En el convent resideix un grup de frares encarregats d'acollir i atendre pastoralment les multituds de pelegrins que visiten el lloc. Aviat s'hi traslladarà el noviciat de la província franciscana de Lituània, que és un dels més nombrosos d'Europa.

Notes insignificants

Germà Adrià

Viure sempre

Bon dia, Senyor. Un altre cop a parlar amb tu sobre l'Evangeli. Sobre la pàgina que ens proposen per al 20è diumenge.

Insisteixes reiteradament en el mateix que diumenge passat: «Qui menja aquest pa, viurà per sempre», «Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna», «... els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi».

Sembla, Senyor, que desitges que tothom, tothom, mengi el teu Cos: combregui. Però avui, Senyor, deixo la paraula a un captaire. Ell també et vol parlar. Li ho deixes fer?

«Bon dia, Senyor... Ja em coneixes... Sóc en Toto, i fa gairebé dos anys que pràcticament cada dia sóc a la porta de la mateixa església demanant almoïna. Et sap greu, Senyor? No t'han vingut ganes de fer-me fora? Sé que més d'un es troba molest per la meua presència, que, d'altra banda, jo mateix converteixo en una cosa menyspreable. Sóc en Toto, Senyor, estic malalt, però no tant com procuro aparentar. Tinc principis de sida, però estic bé. Però..., ja ho veus, Senyor, a la porta de l'església sembla que estic mig moribund. I paro la mà com si no pogués ni estirar-la. I dic poques paraules, i algunes les dic tremoloses... Així, la gent es compadeix i obre la butxaca... I en sortir de missa em donen almoïnes. Com si tu els ho haguessis dit, o com si tinguessin remordiments d'alguna cosa...

»I jo a la porta, moribund... Tu et deus riure de mi i també de la gent que es commou una miqueta. Tu saps que sóc una mica farsant, però sóc farsant, en certa manera, per necessitat. Perquè, encara que cobri allò de la no contributiva, és tan poc que, com podria dormir i menjar si no estigués hores i hores a la porta de l'església...?

»I et dic una cosa, Senyor, molts diumenges acostumo a entrar a l'església i agafo un full dominical... M'encanta llegir l'Evangeli. I aquests dies m'encanta més. Dius coses sorprenents. Jo també voldria menjar la teua Carn i beure la teua Sang. Jo també voldria tenir la vida eterna que tant assegures per als qui combreguen... Deu ser meravellós viure sempre, sempre..., i sense haver de demanar almoïna. Deu ser el teu Cel.

»De vegades tinc ganes d'entrar durant la missa. I asseure'm entre la gent, els bons cristians, i atansar-me també a combregar. Però no m'hi atreveixo. Desentonaria, brut i esparracat com sempre vaig. A més, descobririen que camino millor del que creuen. I per combregar, m'hauria de confessar? M'hauria de confessar, Senyor, per enganyar la gent; però Tu saps que he de continuar engançant... Continuaré a la porta, Senyor, continuaré demanant. Però, des d'ara, entraré a asseure'm en un banc de l'església i et parlaré. T'agrada que sigui franc amb tu, Senyor?»

Bé, Senyor, he deixat que et parlés en Toto. Sé que l'has escoltat, i sé, Senyor, que per a ell també tens reservada aquella vida eterna de què tant ens parles. Gràcies, Senyor, per la teua bondat. Gràcies, Senyor, pel teu Cos i la teua Sang. Gràcies, Senyor, per la teua vida eterna.

Punt de vista

Josep Casellas
Sacerdot i periodista

Laics cridats a consulta

Els adolescents i joves, amb l'espontaneïtat que els caracteritza, quan tenen l'ocasió de trobar-se amb el bisbe de la seva diòcesi i adreçar-li lliurement preguntes, solen demanar que expliqui quin camí va seguir fins arribar a ser bisbe. Ho he pogut constatar en les visites que he fet al bisbe de Girona, Jaume Camprodon, acompanyant grups de nois i noies que es preparen per a la confirmació.

La ignorància sobre el procés que se segueix a l'Església catòlica per triar i nomenar un bisbe no és pas exclusiva dels qui encara no han viscut gaires anys, sinó que s'estén a laics i laiques de totes les edats, inclosos els catòlics practicants. És probable que ningú mai no els ho hagi explicat. I és molt improbable que cap d'ells hagi estat cridat a consulta amb vista a l'elecció d'un nou bisbe.

Tot sovint, en l'imaginari col·lectiu continua havent-hi la idea que arribar a bisbe és la coronació d'una carrera eclesiàstica brillant. Ara, aquesta visió que relaciona la figura del bisbe amb la culminació d'una trajectòria personal queda curta. El ministeri episcopal, igual que el sacerdotal i el diaconal, s'ordena al sacerdoti que tenen tots els fidels en virtut del baptisme. El bisbe és per al servei de la comunitat i no la comunitat per al prestigi del bisbe.

Pràctica antiga

El lligam entre els ministeris ordenats i la comunitat el trobem reflectit en els escrits del Nou Testament. I hi ha constància de la participació de la comunitat en la tria dels bisbes en la *Tradició Apostòlica*, escrita per sant Hipòlit de Roma al segle III. Aquest document explica que els bisbes

eren elegits pel poble i després rebien la consagració de mans d'altres bisbes.

La pràctica de l'elecció popular va anar-se modificant històricament fins arribar al moment present en el qual els nuncis i els bisbes actuals tenen el protagonisme principal en el procés que porta al nomenament dels nous bisbes. Tanmateix, el Codi de Dret Canònic faculta el nunci, en el canó 377, perquè en l'avinentosa d'un proper nomenament episcopal pugui demanar «separadament i en secret» l'opinió de «laics que destaquin per la seva saviesa». Lògicament, el caràcter secret d'aquesta consulta fa que no se'n conegui l'abast, ni quantitativament ni qualitativament.

Laics organitzats

En aquest context cal valorar, crec que positivament, la petició formulada pel Fòrum europeu de laics en la reunió que va celebrar el mes passat a Alcalá de Henares. El Fòrum



considera que «en les consultes prèvies al nomenament dels bisbes convindria que les organitzacions de laics fossin veritablement escoltades». I pensa que «la més gran transparència possible en el procés de nomenament no podrà sinó afavorir la comunió del bisbe amb la seva diòcesi».

No és fàcil trobar els camins que alhora facilitin la participació dels laics en el procés de presa de decisions rellevants per a la vida de l'Església i mantinguin la discreció que exigeixen aquestes decisions en les quals hi ha persones implicades. El camí que indica el Fòrum europeu de laics -consultar les organitzacions laicals abans del nomenament d'un bisbe- mereix ser pres en consideració a tot arreu, i particularment a les diòcesis de Catalunya que aquests propers anys canviaran de bisbe.

saber escoltar

L'home geniüt i el bé

La paraula de Déu assenyala la conducta humana. Fins a tal punt que indica quin és el tarannà propi del deixeble del Senyor. Acol·lir-la comporta, doncs, un estil de viure. No hi ha actitud ni acció que no tingui la seva norma. Una norma que du a la plenitud els trets de la personalitat humana. Els batejats, en adherir-se a Crist, l'imiten en la seva realitat total humano-divina.

Cal col·locar en aquest eix les paraules inspirades de Jaume: «Sigueu promptes a escoltar, però deixeu passar temps abans de parlar o treure el geni. L'home geniüt difícilment obra bé davant Déu. Si algú s'afigura ser un home religiós, però no dominava la llengua, es faria il·lusions: la seva religió no valdria res» (Jm 1,19-20.26).

Heus aquí un text ben clar. Hem d'estar sempre a punt d'escoltar els germans. Quelcom que fa falta. En la velocitat del nostre món, hem de procurar frenar les nostres presses i estar a punt per l'atenció envers el proïsme que necessita ser escoltat. No s'hi val a dir que els altres ens claven una

pallissa amb els seus mots! Escoltar és una feina molt cristiana. Ve després la qüestió de parlar. La gent —des dels infants a les aules als adults a tot arreu— parlem molt. Fins massa. En això sí que solem clavar pallisses als qui aturem! El parlar ha de tenir mesura. I molta més quan hom parla mogut pel geni, quan la ira xarbotja pel que acabem de dir o fer. Diu un consell antic que abans de respondre cal comptar fins a cent. Algú que ho ha provat m'ha dit que produeix efecte, que estalvia la resposta irada i sense control. Que fa ser ridícul.

Sant Jaume afirma que els geniüts difícilment fan el bé davant Déu. El mal geni té un adjectiu al davant que en realitat el desqualifica. Qui no domina la llengua, si es pensa que és religiós, s'equivoca. Fa volar coloms. No precisament de pau. Manca a la caritat, el precepte nou que atorga identitat als batejats en Crist Jesús. I això és greu!

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Bisbes

Crec que va ser Loisy qui va dir que Crist va venir a anunciar l'arribada del Regne del Cel i el que va sorgir fou l'Església. Amb la mateixa mala idea jo gosaria dir que Jesús va escollir els apòstols i que a aquests els ha succeït la jerarquia. Però no ho dic. Se m'acudeixen aquestes coses voltant per Terra Santa durant aquest juliol, farcit de calor i de pelegrins. Als qui temen les multituds i el clima dur i volguessin visitar la Terra Beneïda amb poca gent i clima benigne els dic que un intent així no seria autèntic. Seria com voler estudiar l'etologia d'una fera i enlloc d'anar a la selva dirigir-se a un zoològic.

Una de les experiències inoblidables que un té o, si es vol que sigui més exacte, un dels records que m'han quedat com a més íntims en la memòria per sempre, és la meua trobada amb bisbes a Terra Santa. La majoria de cops ha estat fugaç ja que, per als occidentals que som rics en diners però pobres en temps, les estances han de ser necessàriament curtes. Per aquelles terres es respira la presència del Senyor i el seu esperit penetra pels porus de la pell que sua. La primera vegada va ser cap a finals dels setanta, quan asseguts a l'ombra, vora la font de Guïjon, vam veure arribar dos eclesiàstics perfectament ensotats. Un d'ells lluïa un pectoral senzill i un anell. Els meus companys em van preguntar si era un bisbe catòlic, jo els vaig dir que ho semblava. Va ser un moment de conversa en català, em vaig aixecar de seguit per saludar-lo, era argentí. Tenia un sol dia per visitar Jerusalem, però vam conversar amablement. Veient que jo coneixia el lloc em va fer preguntes en un to senzill, que donava glòria. Allí no era el seu càrrec el més important, el que interessava era el Senyor.

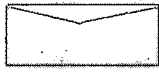
Vaig conèixer un bisbe italià a Natzaret, ja estava retirat i malalt. Em va explicar amb il·lusió les seves activitats pastorals a Jerusalem i Síria. Quan per un carrer de la Ciutat Vella veig la làpida que recorda la visita que Pau VI va fer a un malalt, em ve a la memòria el que em va explicar: quan ell era un simple rector li va facilitar la trobada. L'anècdota és que, en entrar el Papa a la casa, va relliscar sense arribar a caure, perquè la seva mà el va sostenir. L'incident el va recollir un fotògraf i el bon bisbe, que recordava bé l'esdeveniment i conservava còpies de la que es va publicar llavors, me'n va regalar una.

Enguany visitant l'església del «Dominus fleuit» ens vam adonar que parlaven català al voltant nostre. Ens vam trobar amb gent de Castelló que peregrinava amb el seu bisbe. Hi va haver paraules amables i somriures. Em vaig atrevir a dir-li el que he posat més amunt: que els bisbes són formidables a Terra Santa. Es va posar a riure i va dir que l'interessava molt l'opinió que es pogués tenir sobre això. Es va fer la «foto de família» promentent-li que tindria notícies nostres i ens vam separar. Poc després celebràvem missa a la «gruta de l'empresonament» a Getsemaní. La nostra súplica va ser pel Patriarca de Jerusalem, pels nostres bisbes de Vic i de Barcelona i, evidentment, pel de Castelló. No l'he oblidat en la meua oració en altres moments. Per ell, pels seus acompanyants i pels seus diocesans. I pregar per una persona així costa molt poc. Recomanaria als que no estiguin contents del seu bisbe que li paguessin un viatge a Terra Santa. Amb els extrems inclosos. Seria més útil que anar-lo criticant, com fem sempre.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector



Mn. Cima i Gisclareny

Sr. Director,

Un dia, Mn. Cima es va enamorar de Gisclareny. Un poblet tan meravellós, que et fa impossible passar-hi de llarg. T'hi has d'aturar... Es va enamorar d'aquest poble, perquè li parlava de qui ell més va estimar: li parlava de Déu. Els seus boscos que creixien poc a poc sense fer soroll, l'immens Pedraforca que ens apropa al cel... Era un marc incomparable perquè els homes s'oblidessin de les presses i preocupacions i es deixessin trobar per Déu.

Amb les 15.000 pessetes que va costar la casa, la mà d'obra d'uns quants amics seus i la generositat de tots els amics del Casal del Roser de Gisclareny, el desig d'edificar-hi una casa de convivències va esdevenir una realitat. Avui dia s'hi fan més de vint convivències durant l'any i han estat moltes les persones que se n'han beneficiat. La Fundació del Casal del Roser, fundada i presidida per Mn. Cima, vetlla pel manteniment i gestió de la casa i del finançament de les convivències d'aquelles persones que no podrien gaudir-ne per problemes econòmics.

Ara Mn. Cima ens ha deixat. La seva anada cap al cel ha estat tan exemplar com la seva vida: plena de serenitat, alegria i bon humor! Va voler ser enterrat a Gisclareny: la seva terra estimada.

El patronat de la Fundació del Casal del Roser vol agrair, també en nom de Mn. Cima, la generositat de tots els qui heu fet possible el Casal del Roser de Gisclareny,

i volem manifestar-vos el nostre compromís a fer que d'aquesta llavor en surti una eina santa i eficaç que ajudi a apropar els homes a l'amor de Déu.

ENRIC ESTRENJER i VIADER

Secretari de la Fundació del Casal del Roser de Gisclareny

Internet està de moda

Sr. Director,

Internet és la paraula amb què últimament esmorzem, dinem i sopem. Tal vegada perquè no he descobert el seu atractiu i perquè estic farta que ens ho vinguin com a modernor irremeiable, comunicar-me per la xarxa, informar-me a través d'ella o realitzar compres no em resol la vida, ni poc ni molt. Tot i que dedueixo el meu error des que Aznar ha valorat com a objectiu prioritari connectar totes les llars espanyoles a Internet, sembla que més prioritari que incrementar les ajudes familiars. A més, els set països més desenvolupats del món han decidit que el que necessiten els països pobres és apuntar-se a la revolució d'Internet, per la qual cosa estan disposats a una inversió multimilionària en

tecnologia de comunicació. Qualsevol ajut serà benvingut, però sembla més lògic començar per pal·liar les necessitats bàsiques d'aquests pobles, apostant per la salut i l'educació. No es pot intentar generar futurs internautes en una població minvada per la malaltia, famolenca, moltes vegades analfabeta i en uns països mancats d'infraestructures.

EVA NORDBECK FERRAZ
Barcelona

Què ens pot ensenyar l'Índia?

Sr. Director,

Simplement ens pot ensenyar tot i res, perquè mostra el respecte que els habitants d'aquella regió tenen cap a l'espècie humana. Això ho demostra el gran nombre d'habitants que posseeix el país i tots els factors condicionants en quant als pocs recursos que allà operen. Aquests recursos serveixen per abordar una filosofia especial, sobretot l'apreci que manifesten vers els animals.

Quan aprenem a tractar bé tot allò que ens precedeix i ens ennobleix com a espècie humana que som i tindrem present el nostre sentit comú en relació al que ens ençega i ens aniquila com a éssers vius? Encara ens falta un llarg camí per recórrer!

NÚRIA BOMBARDÓ i CODINA
Bellaterra

Experiències de l'Índia

Privilegis per ser occidental

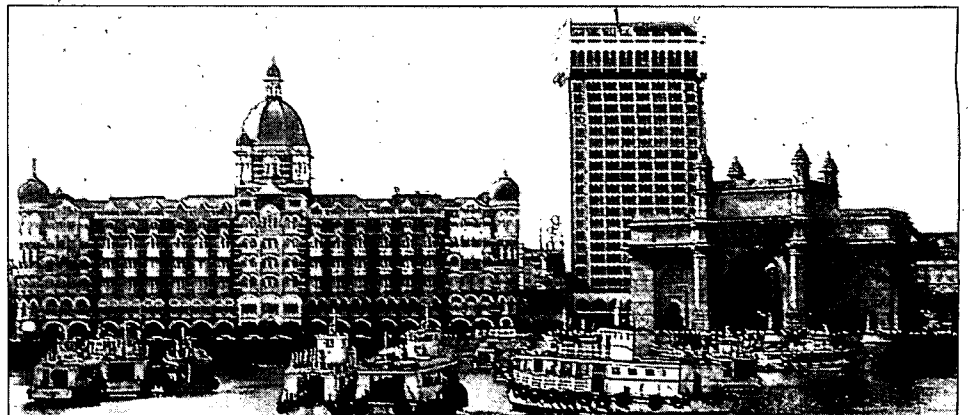
Vull referir-me a les experiències que vaig tenir durant la meua estada a l'Índia com a conseqüència de la meua «pell pàl·lida». Si les pel·lícules d'indis americans van popularitzar l'expressió «rostre pàl·lid» per referir-se a l'europeu, també entre tanta pell si no vermella, sí molt fosca, el meu color blaquinos em distingia de la resta.

La meua presència als carrers era motiu d'atracció per als captaïres que en descobrir a un occidental endevinaven la possibilitat d'obtenir-ne unes quantes rúpies. He de confessar que si bé m'havia proposat ajudar econòmicament els més desfavorits a través de les institucions que visitava on són acollits, en alguna ocasió vaig trencar el propòsit, perquè hi ha escenes que fan que la sensibilitat desbordi qualsevol raonament. Recordo en concret la següent: creuava el barri de Dharavi (on, en barraques, viu més d'un milió de persones), protegit dins del cotxe del Sr. Bisbe. Quan ens vam haver d'aturar davant d'un semàfor en vermell, es va apropar a la finestrata tancada una noia que no tindria més de quinze anys que portava en el braç esquerre un nadó de poques setmanes. Recolzava la

carona del petit contra el vidre, que la deformava aplatant-la, mentre que amb la mà dreta colpejava suaument el vidre amb un bibéro buit. La seva mirada trista i llanguida em va moure a donar-li un bitllet de 10 rúpies.

En altres ocasions el color de la meua pell era motiu perquè els nadius cerquessin com afavorir-me. Per exemple, quan em veien suar sota un sol de 42 graus, m'oferien tè o aigua. O en visitar llocs turístics, essent jo l'únic occidental, els visitants indis em demanaven sortir en les seves fotografies. Fins i tot agraïen que els donés el meu autògraf. Probablement això els permetria presumir, en tornar als seus llocs de procedència, d'haver fet amistat amb un europeu.

En una ocasió el secretari del Sr. Bisbe, Fr. John Rodríguez, em va dir: «Aprofitaré la teua companyia per entrar per primera vegada a tafanejar en aquell magnífic hotel.» I vam anar cap a les portes de l'Hotel Taj Mahal. Allà, porters mudats amb exòtics uniformes i amb brillants turbants ens van donar la benvinguda. Vaig comprendre que se'ns permetia l'entrada a causa del color de la meua pell. Tot i que no érem



L'hotel Taj Mahal i l'estació marítima de Bombai.

hostes, sí podíem ser clients de les botigues de renom internacional que ocupen la planta baixa de l'edifici. Vam gaudir de la refrigeració, la magnífica decoració, la lectura gratuïta de la premsa internacional... En sortir vaig dir al meu company: «Tingues per segur que hi tornaré.» I així ho vaig fer diverses vegades, per recuperar-me de l'excessiva calor o per descansar en aquelles magnífiques butaques després de les meves sortides. Però un dia estava allà repassant la premsa confortablement assegut, quan em vaig adonar que venia directe cap a mi un senyor a qui la brillantor de la botonera de la seva jaqueta delatava com a

un dels caps de personal. Em vaig sentir insegur, i creia que venia a cridar-me l'atenció i a treure'm al carrer. Em van tranquil·litzar les seves paraules: «Pare, m'alegro de trobar-lo aquí!» Li vaig confessar la por que havia passat. «No. Vostè sempre és benvingut.» Va voler, fins i tot, convidar-me a un refresc. No vaig acceptar, pensant que li tocava pagar-lo.

Des de llavors cada matí tenia un nou amic a qui saludar. Namasté!, amb una lleu inclinació portant les mans amb els palmells units a l'alçada de la barbata.

Mn. Ignasi Marqués



GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana



Tel. 934 905 988

El pa de vida

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El menjar dels orígens

El capítol 6 de Sant Joan s'anomena sovint el «discurs del pa de vida». Amb tota la raó. Durant tot el discurs Jesús està assenyalant la fidelitat de la seva promesa i del seu do: que el món tingui vida. També en un altre lloc diu expressament el mateix: «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir» (Joan 10, 10). En parlar del manà, ja s'havia contraposat la força dels dos aliments: el manà no alliberava de la mort, però Jesús dona la vida per sempre.

El misteri de la vida i de la mort, però, té una referència més original: el paradís, la creació, els orígens. Les imatges de l'arbre de la vida plantat al mig del paradís, l'expulsió del paradís perquè els homes no mengin de l'arbre de la vida, inclouen tot el misteri de la vida i de la mort. Tota la Bíblia és la descripció d'aquest itinerari de sortida i de retorn al paradís, que culmina amb les paraules de

Jesús al bon lladre: «Avui estaràs amb mi, al paradís.»

En efecte, el retorn al paradís es fa per la comunió amb la mort i la resurrecció de Crist. És la promesa de l'Apocalipsi: «Als qui surtin vencedors, els concedirà de menjar el fruit de l'arbre de la vida que hi ha en el paradís de Déu» (Apoc 2,7). Si el manà ens portava fins al misteri de l'encarnació del Fill de Déu (vegeu article precedent), l'aliment-pa de vida ens porta a la Pasqua de Crist, el misteri de la seva mort i de la seva resurrecció.

El treball de la fe

La vida de l'home en el paradís no es presenta pas com ociosa. L'home hi treballa amb goig i profit. El pa de vida, aliment del paradís retrobat, es menja també a través d'un treball: el treball de la fe. És la resposta que Jesús dona, des del començament del discurs, a la pregunta dels jueus: «L'obra —el treball—

que Déu vol és aquesta: que cregueu en aquell que ell ha enviat» (Joan 6, 29).

El que el bon lladre fa des de la creu és el treball de la seva fe: «Recordeu-vos de mi en el vostre Regne.» Certament la fe també és un do de Déu, però és alhora treball, acció, de l'home. És el misteri de la col·laboració, de syn-ergia amb l'Esperit Sant, és a dir d'actuar-amb-l'Esperit Sant.

Ningú no pot acostar-se a Jesús sense aquest treball. Per això Jesús el reclama dels seus interlocutors, i continua essent, per a totes les generacions, el gran repte del cristianisme: la fe en Jesús, Senyor i Salvador. Jesús no treurà fora del paradís els qui creguin en ell, perquè el Pare els hi ha donat (vegeu Joan 6, 37).

El misteri de la fe

L'Eucaristia és ben bé el misteri de la fe. El sagrament de la mort i la resurrecció de Crist, centre de la fe de l'Església. I alhora el sagrament que exigeix la fe

perquè pugui ser plenament fructuós. Per això parla el Concili Tridentí d'una comunió eucarística «material» —la recepció de l'Eucaristia amb fe i amor a Jesucrist. (Noteu que no es tracta aquí del que sovint s'anomena «comunió espiritual», consistent en el desig de combrar).

La celebració mateixa de l'Eucaristia condueix a alimentar i expressar aquesta fe. La litúrgia de la Paraula de Déu és el primer i bàsic dels aliments de la fe i la preparació òbvia a l'acció eucarística. Però també els cants, l'ajut dels germans, el silenci que ens permet personalitzar el que fem comunitàriament, l'amén que diem en el moment de rebre l'Eucaristia... La litúrgia d'Orient expressa la fe abans de la comunió d'aquesta manera: «Concediu-me de participar avui en aquest sopar místic, Fill de Déu, perquè jo no revelaré el vostre misteri als enemics, ni us besaré com Judes, ans al contrari, com el bon lladre us confesso: Recordeu-vos de mí, Senyor, en el vostre regne!»

petites homilies

Busca la pau

Josep M. Aragonès,

rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La pau. El mot està de moda. Potser en cap altra època de la història no havia tingut la pau tants cantors i panegiristes. Tothom parla de la pau. Tenim sempre el mot a la boca. El mot. I la realitat de la pau autèntica? La volem? Plens de crits de pau estem tenallats per la guerra. La guerra declarada, oberta, freda, domèstica, ideològica, sofisticada, larvada... Tanmateix, la guerra. D'on esperem que vingui la pau? És que la pau ve; o cal fer-la? *Busca la pau, procura aconseguir-la.* La pau cal començar-la a fer en l'interior de la consciència de cada persona. Allí Déu hi ha sembrat la llavor de la pau i cal que hi germi. I es converteixi en arbre esponerós que allargui les seves branques tot al voltant. És el principi de la vertadera saviesa. El fonament de la veneració de Déu. *Sants del Senyor, venereu-lo, venereu-lo i no us mancarà res.* S'equivoquen del tot els qui prometen una pau sense Déu. Com també els qui volen vendre la pau d'un Déu fals. Els cristians, almenys hem de mirar de no equivocar-nos.

Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré com hem de venerar el Senyor. És la invitació que rebem cada diumenge. Som convidats a seure a la taula de l'eucaristia i a escoltar la paraula de Déu. *Germans, fixeu-vos bé com viviu, no sigueu com la gent*



Aquest mosaic del segle XIV mostra el miracle de la multiplicació dels pans, on van sobrar 12 cistelles.

que no sap el que es fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res: més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. I el Senyor vol que construïm la humanitat, que ell ha creat a imatge i semblança seva. Què cadascú construeixi rectament la seva personalitat. I tots, la personalitat del poble. Com qui basteix una casa ben fonamentada. Així demostrem que estimem la vida. Qui és l'home que estima la vida, que vol viure temps i fruit de benestar? El qui busca la pau i procura aconseguir-la, costi el que costi. És l'apassionat per la veritat, practicant incansable de la justícia, constructor de llibertat, desitjós d'estimar i ser estimat. L'home de pau. El cristià? Tant de bo. És la victòria de Jesucrist en la vida de cadascú el que ens converteix en homes i dones de pau. Una tasca llarga. Gràvida de salvació.

Guarda't la llengua del mal, que no diguin res de fals els teus llavis, decanta't del mal i fes el bé. És el camí que mena a la pau i que ens porta fins a Déu. El camí de l'eucaristia ben celebrada, viscuda. *Qui menja la meua carn i veu la meua sang està en mi i jo en ell.* Voleu dir que aprofitem de debò la missa del diumenge? Si ho féssim, si la visquéssim, ja hauríem foragitat la guerra, totes les guerres.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 4)

AGOST

20. Diumenge

XX de durant l'any. Verd. Lectures: Proverbis 9,1-6 / Salm 33 / Efesis 5,12-20 / Joan 6,51-58

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat de Claravall, ab. fdr. dr.; Leovigild i Cristòfol, mjos. mrs.; Samuel, profeta i Filibert, ab.

Festa Major: a Arbúcies, Ascó, Batea, Borredà, Cabó, les Cabòries, Caseres, Castellbisbal, Cubells, l'Espluga Calba, Fonollosa, Garriguella, la Floresta (les Garrigues), Gelida, Gironella, els Hostalets de Balenyà, Llança, Masoteres, Mollet del Vallès, Montferrer, Passanant, Peramola, la Pobla de Cérvoles, la Pobleta de Bellvé, Puigpelat, Sant Martí de Sesgaioles, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Queralt, Santa Maria de Montmagastrell, Santa Maria d'Oló, Talam, Veciana, el Vilosell i Vulpellac.

21. Dilluns

Sant Pius X (MO) Blanc. Lectures: Ezequiel 24:15-24 / Deuteronomi 32:18-21 / Mateu 19,16-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. mr.; Quadrat, b.; Bonós, Maximia i Fidel, mrs. Santa Ciríaca, mr.

Festa Major: a Blanes i Sant Privat de Bas.

22. Dimarts

La Mare de Déu, reina (MO) Blanc. Lectures: Ezequiel 28,1-10 / Deuteronomi 32:26-35 / Mateu 19,23-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu i Sinforià, mrs.; Hipòlit, b. mr.; Filibert i Fabricià, mrs. Santa Antusa, mr.

Festa Major: a Cornudella de Montsant i Vilanova del Vallès.

23. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16a. Si es vol: *Santa Rosa de Lima (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benici, servita; Zaqueu, b.; Teonàs, Minervus i Eleazar, mrs.; Quiríac, b.; Víctor, mr. Beata Riquilda, vg.

24. Dijous

Sant Bartomeu, apòstol (F) Vermell. Lectures: Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ptolomeu, b.; Patrici, ab.; Jordi de Limni, mjo. Santes Àurea, vg. mr. i Ebba, aba.

Festa Major: a Albinyana, Algerri, Alió, Alpicat, l'Argentera, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Camallera, Freginals, Hostafrancs (Segarra), Igualada, el Masroig, Massalcoreig, Masarbons, Montferri, el Montmell, Nonasp, Prat de Comte, Riba-roja d'Ebre, Roda de Berà, Sant Bartomeu del Grau, Santa Agnès de Malanyanes, Sants (Barcelona), la Sènia, Sidamon, Sitges, Tavascan, Tordera, Vallbona d'Anoia, Vallan i Viloví del Penedès.

25. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 32,34-40. Si es vol: *Sant Lluís, rei de França (MLI) Blanc.* LLEIDA i URGELL: *Sant Josep de Calassanç (MO / altres diòcesis, MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Geronci, b.; Genís, mr. Santes, Patricià, vg., i Lucil·la, vg. mar.

Festa Major: a l'Ametlla del Vallès, Cervià de Ter, Montellà, Orís, Taradell, Torrelles de Foix, Torroella de Montgrí i Vilassar de Dalt.

26. Dissabte

Santa Teresa de Jesús Jornet, fdra. (MO) Blanc. Lectures: Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ceferí, p. mr.; Juníper Serra, franc.; Ireneu i Abundi, mrs. Beat Balduí, mjo.

Festa Major: a Montornès de Segarra, Palau-sator, Puigverd de Lleida, Saldes, Sant Fost de Campsentelles i Santa Linya.

Lectures bíbliques

Diumenge XX de
durant l'any

Cicle B

Lectura primera

Pr 9,1-6

*Veniu a menjar el meu pa
i a veure els meus vins*

Lectura del llibre dels Proverbis

La saviesa ha construït el seu palau, hi ha posat set columnes. Prepara els seus guisats i els seus vins i fa parar la seva taula. Després envia les serventes a cridar des dels punts que dominen la ciutat: «Que vinguin els il·letrats.» I als qui no tenen enteniment ella els diu: «Veni a menjar el meu pa i a veure els meus vins. Deixeu la vostra ignorància i viureu, i avançareu pel camí del coneixement.»



Salm responsorial

33,2-3, 10-11, 12-13,14-15 (R., 9a)

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meva ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Sants del Senyor, venereu-lo;
venereu-lo i no us mancarà res.
Els rics s'empobriran, passaran fam,
però als qui busquen el Senyor
no els faltarà cap bé. R.

Veniu, fills meus, escolteu-me;
us ensenyaré com heu de venerar el Senyor.
¿Qui és l'home que estima la vida,
que vol viure temps i fruit de benestar? R.

Guarda't la llengua del mal,
que no diguin res de fals els teus llavis.
Decanta't del mal i fes el bé,
busca la pau, procura aconseguir-la. R.

Lectura segona

Ef 5,15-20

*Mireu d'entendre què vol de vosaltres el
Senyor*Lectura de la carta de sant Pau als cristians
d'Efes

Germans, fixeu-vos bé com viviu; no sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com la gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res; més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. No begueu massa, que el vi porta a la disbauxa. Deixeu que us ompli l'Esperit Sant. Exhorteu-vos els uns als altres amb salms, himnes i cànecs espirituals, canteu al Senyor en els vostres cors, donant sempre gràcies de tot a Déu Pare, en el nom de Jesucrist, el nostre Senyor.

Al·leluia

Jo 6,57

*Qui menja la meva carn i beu la meva sang
està en mi i jo en ell, diu el Senyor.*

Evangeli

Jo 6,51-58

*La meva carn és un veritable menjar
i la meva sang és una veritable beguda*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu baixat del cel. Qui menja d'aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni la vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beueu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i veu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

Joves pelegrins caminen cap a Roma



La Ciutat Eterna està en plena ebullició perquè són milers els joves vinguts de tots els racons del món per celebrar el seu Jubileu. Del 15 al 20 d'agost se celebra la XV Jornada Mundial de la Joventut i es calcula que almenys un milió i mig de joves pelegrins participaran en aquest esdeveniment. Uns cent mil nois i noies espanyols han respost a la crida del Papa per viure d'una manera molt especial els 2.000 anys de l'Encarnació.

Prèviament a la Jornada, del 10 al 14 d'agost, joves de diferents països van fer escala en algunes diòcesis italianes, on van viure una experiència de comunió intercanviant temes pastorals, culturals i folklòrics. El 9 d'agost la catedral de Barcelona va acollir els joves espanyols que se n'anaven cap a les diòcesis italianes. Una seu plena de gom a gom, amb més de 2.000 pelegrins procedents de les diferents diòcesis espanyoles, va ser l'escenari per a una vigília de pregària especialment emotiva. L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, va agrair als joves la seva presència i els va encoratjar a posar-se en camí, tot recordant el pelegrinatge europeu de joves a Santiago de Compostel·la de l'any passat.

L'ambient festiu es va viure al llarg de tota la vetlla, cosa que no va impedir que tant el cardenal com els joves tinguessin molt presents les víctimes de la violència terrorista: «Avui (9 d'agost) és la festa d'Edith Stein, ella va fer un camí de recerca de Déu que no va ser fàcil. Que ella intercedeixi perquè trobem la pau, el camí de la unitat», assenyalava Ricard M. Carles.

La vetlla es va desenvolupar seguint el ritme de l'Escola de Pregària, que té lloc un cop al mes a la catedral de Barcelona i que aplega els joves diocesans amb el seu pastor. Cants, silencis i tres textos de l'evangeli van estructurar la vetlla.

Les tres lectures evangèliques es van centrar en l'Encarnació, en el fet de posar-se en camí i en el sí de Maria. Sobre aquests punts va desenvolupar Mons. Carles la seva reflexió. El cardenal va dir als joves que cal tenir un «agraïment gran i profund pel do de l'Encarnació. L'accés a Déu, per a un cristià, és Déu mateix. El Verb es fa home. Per agrair al Pare l'Encarnació hem de tenir algun coneixement de Déu».

Els joves han arribat a Roma fent un camí exterior i interior. Un camí que suposa sortir d'un mateix, dels propis egoïsmes per anar cap a l'encontre de l'altre, cap a l'encontre de Déu. Aquest camí es fa amb una actitud de disponibilitat, de generositat, com va subratllar l'arquebisbe de Barcelona. Un model de com posar-se en marxa és la Mare de Déu, la dona del «sí», la jove oberta al projecte del Pare.

Així, Mons. Carles va convidar els joves pelegrins a «donar un "sí" rotund com Maria, sense dubtes, sense por, un "amén" a allò que el Pare ens demani, a compartir la fe».

Al llarg de la trobada es van recordar els signes jubilaris de la purificació de la memòria, la caritat i la memòria dels màrtirs. Aquests signes es van traduir en les peticions que van presentar els joves de les diòcesis espanyoles i que van demanar entre altres coses: aprendre la lliçó de la reconciliació i el perdó per ser instruments de pau i misericòrdia; capacitat d'ofrir la vida i ser testimonis de l'amor de Déu, i amor per descobrir en cada persona el rostre de Crist.

Els joves van acabar la vetlla entre cants de lloança i alegria. Uns cants que es poden escoltar al llarg d'aquesta setmana a Roma. Milers de joves procedents de diferents llocs que ofereixen al món un testimoniatge d'unitat i mostren amb les seves vides el lema de la XV Jornada Mundial de la Joventut: «El Verb es va fer carn i va habitar entre nosaltres.»

Rosa María Jané Chueca

Testimonis

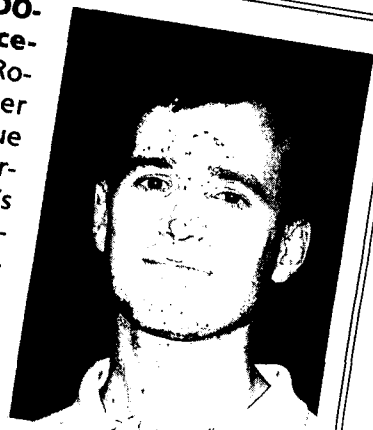


CRISTINA CARRERAS (Menorca): «Em fa molta il·lusió ser a Roma i saber que tots hi estem pel mateix: per la fe. És fantàstic trobar-se amb gent tan diferent, d'altres cultures i estar amb el Papa i poder compartir vivències. És la

meva primera Jornada i espero que no sigui l'última.»

FCO. JAVIER DOMINGO (Barcelona):

«Sóc a Roma en part per l'experiència que vaig viure a la Jornada de París. És una forma de viure de manera especial aquest any jubilar, en el que considerem el centre de l'Església. És una gran oportunitat de compartir la fe amb germans separats en la distància.»



MARÍA COZAR (Jaén):

«És la primera Jornada a la que vaig. Quan em vaig assabentar que es feia m'hi vaig apuntar de seguida perquè no volia quedar-me sense plaça. Tinc moltes ganes de veure Joan Pau II. Ens hem ajuntat un munt de gent

pels mateixos motius i opino que això és molt important.»



JOSÉ MANUEL SÁNCHEZ (Ciudad Real):

«L'any passat vaig estar a Santiago de Compostel·la i no m'he volgut perdre anar a Roma. És una forma de trobar-me a mi mateix, d'estar amb joves d'arreu del món. Tots amb el mateix objectiu: estar a prop del Papa i fer experiència d'Església universal.»



El cardenal Carles va encoratjar els joves a posar-se en camí.

Joan Pau II als joves

«Estimats joves, l'Església us mira amb esperança, compta amb vosaltres. Sou la generació cridada a transmetre el do de la fe al nou mil·lenni. Crist, ple d'amor, us convida a seguir-lo i us envia fins als confins de la terra. Preneu en les vostres mans el bastó de pelegrí que és la Paraula de Déu, i recorreu els camins del món anunciant amb entusiasme la Bona Notícia de Crist que revela als homes i dones de tots els temps la seva grandesa i la seva dignitat de fills de Déu. Oferiu l'Evangeli de Crist fet carn en la vostra vida amb tota la seva radical novetat. Viviu en intimitat amb Ell, descobriu en la pregària la riquesa de la seva persona. Torneu a Ell quan necessiteu la gràcia del perdó, busqueu-lo en l'Eucaristia, font de vida, serviu-lo en els pobres i els necessitats.»

L'altra «Capella Sixtina»

Carme Benet ha ornat la parròquia de les Borges Blanques amb setze murals bíblics al fresc

Les esglésies lleidatanes d'Artesa de Segre, de Castellans i de les Borges Blanques són els darrers temples que han estat ornats amb els impressionants murals bíblics de la pintora garriguenca Carme Benet, en una més que notable contribució a l'art religiós català.



Carme Benet.

El mes d'abril passat va culminar, encara que resten alguns petits acabats, l'obra que ha dut a terme a les Borges Blanques, el seu poble d'origen: setze murals pintats al fresc amb escenes bíbliques, que ocupen vuit-cents metres quadrats de les parets de la nau central i el creuer de l'església parroquial de la capital de les Garrigues. De tots ells destaca l'impressionant efecte de l'escena dedicada a l'Entrada Triomfal de Jesús a Jerusalem i el del Sant Sopar, de gairebé 48 metres quadrats tots dos. Les esce-

Per a la mateixa església, va pintar a finals del 1999 un Sant Sopar a la capella del Santíssim, mentre continua encara avui treballant en els murals esgrafiats dedicats a la vida de Maria per a l'església de l'Assumpció de Castellans, a la comarca de les Garrigues.

Carme Benet, subjecta amb un arnès, pujada dalt d'una grua o enfilada dalt d'una bastida, s'ha desplaçat per l'ample i alt dels murs d'aquestes esglésies i de moltes altres que han estat l'espai escollit per plasmar l'art d'aquesta pintora de 56

només són un ínfim reflex del fet històric i, d'altra banda, m'agrada pensar que la millor obra és aquella que no veu la llum.

—Els murals de l'església de les Borges Blanques han estat per a tu, com algú ja els ha qualificat, com pintar una altra «Capella Sixtina»?

—El fet de fer obra religiosa, a banda de representar un gran repte, com ho ha estat l'església de les Borges Blanques, ha estat per a mi un atansament molt vàlid a l'horitzó de la fe. Els íntims sentiments experimentats de «confirmació» a la «veritat del misteri» és l'únic que crec que puc compartir amb el gran artífex de la Capella Sixtina. Les distàncies entre el gran Miquel Àngel i la Carme, i entre la Capella Sixtina i l'església de les Borges Blanques són insalvables, encara que aquest a sigui per a mi prou important.

—I esgrafiats a l'església de Castellans... Com marxa la recuperació i l'ornamentació d'aquest antic temple garriguenc?

—Ara tornaré a treballar-hi. L'església de Castellans és un projecte molt interessant i

gairebé únic, ja que barreja pintura meva del 2000 amb esgrafiats del segle XVII que s'han de respectar. Aquesta església té unes peculiaritats úniques, per la recuperació d'aquesta antiga tècnica dels esgrafiats posats al servei de la representació de l'art sagrat, que en aquest fet extraordinari també assoleix nivells imperibles de valor estètic i religiós. Ha estat un in-

«Que pobre seria l'art sense el filó de l'Evangeli i la tradició de la terra on hem nascut»

tent, crec que reeixit, de conjuminar l'obra del passat i la contemplació amb la d'avui i de la qual ens cal esperar un bon resultat.

—Quina és la teva tècnica i el teu estil en pintura religiosa?

—En la pintura religiosa, de la mateixa manera que en la que no ho és, s'admet qualsevol tècnica, si bé està supeditada al suport. En el cas del mur la més adient és el fresc i l'esgrafiats, perquè, tot



La pintora va fer l'any 1996 dinou vitralls pintats i emplomats per a la parròquia de Santa Maria de Gardeny de Lleida.

nes de les Noces de Canà, les Negacions de Pere, l'Oració a l'Hort de les Oliveres o Jesús amb els Infants són algunes de les setze escenes de la vida de Jesús que poden contemplar-se en aquesta església, que molts coneixen ja com l'altra «Capella Sixtina». També els vitralls que envolten l'església han estat obra seva.

Abans d'aquesta gran obra pictòrica religiosa, en què Carme Benet ha invertit 365 dies de feina des que hi va començar a treballar, al llarg de gairebé dos anys, havia realitzat amb anterioritat un magnífic mural dedicat a la Transfiguració del Senyor per a la parròquia de Sant Salvador del barri de Pardinyes de Lleida, que va ser inaugurat el 25 de juliol del 1999.

anys d'edat, amb una notable experiència en el camp de les belles arts i que, ara per ara, dedica els seus esforços a ornar els temples de casa nostra amb un estil que ella mateixa ha qualificat com de «figuratiu dibuixístic, amb un caire eteri i un punt d'espiritualitat. Un estil de dona amb una força continguda que, tot i mancat de passió, té un cert aspecte sensual, sense confondre'ns».

—Et sents satisfeta de les teves darreres obres a les esglésies lleidatanes?

—Sentir-me satisfeta, em costa molt més quan sóc conscient de la distància infinita que hi ha entre la meua representació pictòrica i l'admirable instant que s'ha intentat representar. Les meves obres



Vitrall marià de Santa Maria de Gardeny.

i la seva complexitat, són les més agraïdes. Avui, la pintura acrílica ens permet, si es vol, realitzar en «sec» qualitats de «fresc». Pel que fa referència a l'estil, jo en particular prefereixo el figuratiu, ja que el seu llenguatge conté el mateix valor que la paraula i també perquè el relat evangèlic s'ha d'apropar a la gent i fer-lo el més entenedor possible.

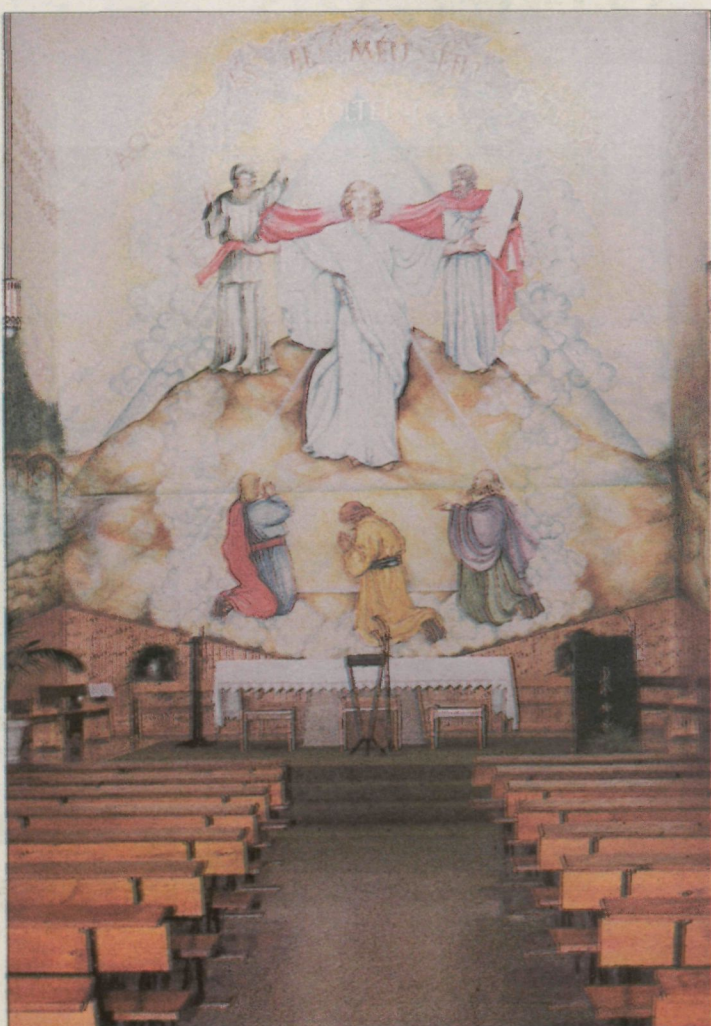
La necessitat de contemplar el «misteri» i de proposar-lo de forma immediata als «senzills» és el que va suscitar les primeres manifestacions de la pintura figurativa en l'art cristià. M'agradaria poder conjuminar la «bellesa» amb el «veritat», perquè l'ànim de l'espectador sigui portat del «sensible» a l'«etern». (Déu n'hi do!)

—Aquesta pintura religiosa ha estat per a tu una nova etapa en la teva vida d'artista?

—No, no és una nova etapa, sinó que des de la meua infantesa puc dir que mai no he perdut aquest referent, però és ara, en la meua maduresa, quan m'ha estat permès que transcendeixi públicament. És, això sí, una via privilegiada de manifestació de la fe, en què els coneixements artístics són una excusa que ens mena cap a l'experiència religiosa. No en va, en tota la història de l'art, la figura més representada ha estat la de Crist.

—Un dia vas afirmar que el sentit català i el religiós prevalen en la teva obra. Cal explicar-ho, no creus?

—Sentit català i sentit religiós, totes dues coses són dos fets no tangibles. En el meu cas en particular l'amor a la terra on he nascut i el «transcendent» provoquen en mi un dels sentiments més forts, no tangibles. D'aquí la necessitat d'ex-



El 25 de juliol del 1999 es va inaugurar el mural de la Transfiguració a la parròquia de Sant Salvador, al barri de Pardinyes de Lleida.



Esgrafiats de l'església de l'Assumpció de Castellldans. Escena de sant Joan i Maria al peu de la creu.

pressar-los per mitjà del llenguatge plàstic. Com tothom ja sap, tota obra és una projecció tan del mateix artista com de qui la contempla. A més, que pobre seria el nostre art si abandonéssim, d'una banda, el filó de l'Evangeli i, de l'altra, la tradi-

ció de la terra on hem nascut.

—Per pintar Jesús o Maria, cal ser creient?

—Tot artista, creient o no, pot interpretar la vida de Jesús i de Maria. Hom creu, però, que si ets creient prevaldrà per

damunt dels recursos tècnics el teu sentiment religiós, i l'obra es convertirà en un nou acte de fe que, en certa manera, es transmetrà a l'espectador. Diguem que el contingut essencial es traspuja sense saber com. En el cas de l'artista no creient, hauria d'imbuir-se tant en la informació prèvia per a la seva representació que això el podria portar (com ja ha succeït) a acabar creient en el que fa.

—La pintura religiosa és, a més d'art, una catequesi?

—Evidentment que sí. El Sant Pare ens ha dit: «...per transmetre el missatge que Crist li ha confiat, l'Església té necessitat de l'art.» Així de contundent va ser Joan Pau II en la seva carta als artistes, alhora que va assenyalar l'apreci que l'Església ha tingut al llarg del temps pel valor de l'art com a tal. És comprensible, doncs, que en el nostre temps es realitzi una nova aliança de l'Església amb els artistes.

—Així, en aquest sentit, ets conscient que la teva pintura pot ser una eina d'evangelització?

—La meua pintura és una eina al servei de la Providència. No sóc conscient de gaire cosa més.

—Et sents còmoda treballant per a l'Església?

—Més que còmoda em sento honorada i agraïda, però principalment a Déu. No ha estat fàcil treballar a vint metres d'alçada, lligada amb un arnès, anant d'un cantó a l'altre entre ferralla, amb totes les dificultats i les limitacions humanes. I si surt el que surt, és perquè Déu ho ha volgut. Aquest és el millor amo que podem tenir els artistes.

—És agosarat qualificar-te com la «pintora de la vida i la passió de Crist»?

—Sí que ho és, encara que «tots» estem associats immerescudament a la vida i la passió de Crist.

Jordi Curcó

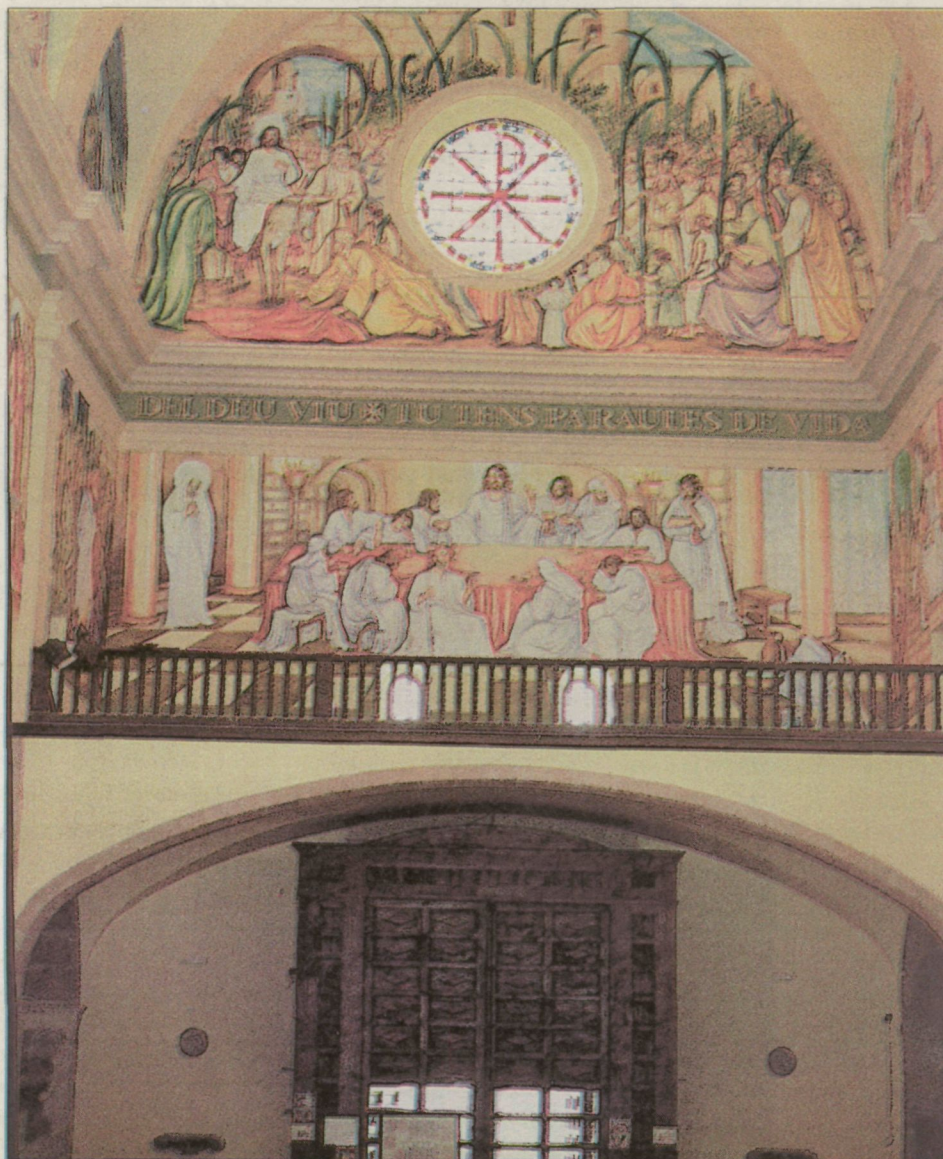
L'obra religiosa de Carme Benet

MURALS

- Mural de l'altar major de l'església de Puiggròs (oli sobre tela).
- Mural sobre pedra i altar de l'església de la Règola (baix relleu).
- Treball de forja a l'ermita de la Santíssima Trinitat de la Règola.
- Murals al fresc de l'ermita de Sant Salvador a les Borges Blanques.
- Mural al fresc de sant Ignasi, al col·legi Claver de Raïmat.
- Murals bíblics de l'església parroquial de les Borges Blanques.
- Murals esgrafiats i pintats al fresc a l'església parroquial de Castellldans.
- Mural de la Transfiguració del Senyor i Sant Sopar, a l'església de Sant Salvador del barri de Pardinyes a Lleida (acrílics).
- Mural de l'església parroquial d'Artesa de Segre.

VITRALLS EMPLOMATS I PINTATS

- Deu vitralls amb temes bíblics a l'església de les Borges Blanques.
- Dinou vitralls per a l'església parroquial de Santa Maria de Gardeny de Lleida, dedicats a les vides de Jesús i Maria.



El Darrer Sopar i l'Entrada Triomfal a Jerusalem decoren el mural del cor de l'església de les Borges Blanques.

Mallorca

diòcesis

Vistiplau a l'Institut Superior de Ciències Religioses

■ Amb l'aprovació de la Santa Seu, les classes començaran el curs vinent

PALMA.— La Santa Seu ha aprovat el decret d'erecció de l'Institut Superior de Ciències Religioses (ISCR) de Mallorca. El vistiplau, que porta data de 24 de juliol, permetrà que les classes en el nou ISCR puguin començar ja el pròxim curs 2000-2001, a l'octubre.

El projecte de creació d'un ISCR es remunta a diferents contactes entre les diòcesis de les Illes Balears. Ja fa alguns mesos, concretament el 8 d'octubre del 1999, els bisbes de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda; de Menorca, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta (abans de ser nomenat nou prelat de Lleida), i d'Eivissa-Formentera, Mons. Agustín Cortés, decidien en una reunió conjunta al Palau Episcopal de Mallorca mirar d'empènyer la creació d'un ISCR per a les tres illes.

Després del nomenament del bisbe Ciuraneta a Lleida no hi va haver més reunions conjuntes, tot esperant el nomenament del nou prelat de Menorca. Mentrestant, Mallorca va presentar al llarg d'aquest curs que ara s'acaba el projecte de creació de l'Institut per a la seva diòcesi, amb l'aprovació de la Facultat de Teologia de Catalunya i, recentment, el *nilhil obstat* del comitè executiu de la Conferència Episcopal Espanyola. Ara, l'aprovació definitiva de la Santa Seu motiva Mallorca a refermar la idea d'oferir estudis teològics sistemàtics als laics, a les religioses i als religiosos no preveres. Els seminaristes continuaran estudiant al

Cetem (Centre d'Estudis Teològics de Mallorca), que també depèn de la Facultat de Catalunya.

Fa un parell de setmanes el bisbe Teodor Úbeda i Mn. Teodor Suau, director del Cetem, manifestaven a *Catalunya Cristiana* que l'Institut Superior de Ciències Religioses «ajudarà a impartir una ensenyança sistemàtica reglada amb l'objectiu pràctic de formar teològicament molts laics i religiosos, així com caldrà pensar —va manifestar el bisbe Teodor— com podrà servir d'eina de formació a les dues diòcesis germanes de Menorca i d'Eivissa, a través de possibles extensions que encara cal determinar».

Per la seva banda, Suau plantejava que l'Institut «s'anirà implantant curs rere curs, per la qual cosa, al principi, segons Suau, dependrà directament de la direcció del Cetem, tot i que serà gestionat a través d'una comissió gestora». L'objectiu, per a Mn. Suau, és oferir «una mena d'educació general bàsica a tots els agents de pastoral de la diòcesi de Mallorca».

Guillem Ferrer Monjo



Foto d'arxiu de la clausura oficial del Sínode de Mallorca a la catedral.

Editat un resum de les Constitucions Sinodals

PALMA.— La diòcesi mallorquina ha editat un resum per divulgar les Constitucions Sinodals del Sínode de Mallorca del 1999. Una obra lleugera i de lectura hàbil per fer conèixer, de la millor manera, els pilars bàsics dels treballs sinodals i de les propostes aprovades pel bisbe de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda, que queden reflectides en el Pla Pastoral 1999-2003.

Amb el títol *L'Església que els cristians de Mallorca volem per al segle XXI*, s'ofereix un recull, a través de sis capítols, de les propostes més importants que determinaran la vida de l'Església mallorquina en els pròxims anys. Al llindar del segle XXI, *Anunci de l'Evangeli*, *Celebrar la nostra fe*, *L'Església la formem tots*, *Al costat dels més pobres* i *Acolidora i missionera* són els lemes de cada capítol que desenvolupa els grans eixos que es van treballar en el Sínode. És a dir, una anàlisi de la societat mallorquina d'avui, l'eix de l'evangelització, la celebració dels sagraments, l'eclesiologia local, la caritat i la

dimensió missionera, i l'abast del turisme a dins la diòcesi. Aquesta edició vol ser una eina bàsica per a catequistes, monitors, agents de pastoral de les parròquies i comunitats de la diòcesi. Una eina per als consells diocesans perquè el Sínode diocesà sigui una realitat viva i dinàmica en la pastoral ordinària.

Les Constitucions Sinodals de Mallorca van ser publicades en el número juliol-agost del 1999 del *Butlletí oficial del bisbat*, i amb una separata poc després que s'ha exhaurit ràpidament. Ara surt aquesta edició de treball. Està prevista per a l'any vinent la publicació de l'edició oficial, en un llibre amb fotografies i tota la documentació sinodal, des de la convocatòria fins a la promulgació del decret d'entrada en vigor.

Segons el vicari general, aquesta edició és més «menjívola i esponjosa, a fi d'arribar també a joves de confirmació, a nuvis, a famílies i a tots els fidels en general». (G.F.M.)

MENORCA

Pas definitiu en la beatificació del prevere Joan Huguet

FERRERIES.— Com cada any, el cementiri de la localitat menorquina de Ferreries va acollir una missa, el dilluns 24 de juliol passat, per al procés de beatificació del sacerdot Joan Huguet Cardona, que va morir martirialment el 23 de juliol del 1936, a l'edat de 23 anys i havent estat ordenat 33 dies abans de la seva mort. El procés de beatificació del prevere menorquí, impulsat en temps del bisbe Bartomeu Pasqual, i que va entrar en la seva etapa definitiva durant el pontificat del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, està a punt de viure un nou pas definitiu. Les seves restes mortals, que encara romanen al cementiri de la localitat, podrien ser traslladades, en breus mesos, a l'església parroquial de Sant Bartomeu, just a pocs metres d'on va ser assassinat, dintre de les cases consistorials del poble.

Aquest ritu es farà després que la Santa Seu ho hagi concedit a través de la Congregació de Bisbes per a la Causa dels Sants, i que segons Mn. Guillem Pons, vicepostulador de la causa, podria ser molt prest. Pons va manifestar en la missa oficiada pel rector de Ferreries, Mn. Joan Bosco Faner, que el trasllat serà un acte públic i solemne que congregarà milers de fidels que voldran demostrar així la seva devoció per aquest servent de Déu. El lloc que acollirà les restes martirials serà l'antiga capella baptismal del poble i avui capella de la Pau. (G.F.M.)

Es tanquen dos convents

CIUTADELLA.— En pocs dies el convent de les germanes dels Sagrats Cors des Migjorn Gran i de les franciscanes des Mercadal, les dues congregacions de fundació mallorquina, tancaran els seus convents respectivament per manca de vocacions religioses.

Fa 65 anys la congregació dels Sagrats Cors arribava a Menorca per instal·lar-se a Es Migjorn, un poble al sud de l'illa. El seu objectiu era l'apostolat dels joves, bàsicament del sector femení. Amb el temps les religioses van anar integrant-se al poble, fins al punt de ser motor essencial de la sanitat i l'ensenyament de la població. Elles, amb l'atenció als malalts i l'escola, van acostar-se molt més a la realitat social des Migjorn. Quan l'atenció escolar i sanitària va ser assumida per les competències civils, les religioses van tornar a la seva tasca purament d'apostolat i evangelització, amb un servei desinteressat d'estar al costat dels que

més ho necessiten i d'atenció a la parròquia de la localitat, Sant Cristòfol. Les religioses continuen a Menorca amb el convent de Maó, al servei de la Casa Sacerdotal.

Per la seva banda, les franciscanes Filles de la Misericòrdia, presents a Es Mercadal des del 1926, han dedicat esforços en els àmbits de l'educació, i l'atenció als malalts i ancians, a més d'ajudar pastoralment la parròquia de Sant Martí. En l'actualitat les religioses treballaven a la Residència de Majors i atendien tasques parroquials. La manca de vocacions religioses els obliga ara a tancar el convent, sense deixar de tenir una dedicació especial al poble des Mercadal, ja que les germanes es traslladen a viure en comunitat al santuari de la Mare de Déu d'El Toro, atès per les franciscanes. Des del santuari, lligat a la pastoral parroquial des Mercadal, seguiran atenent activitats parroquials i part del treball de la Residència d'Ancians del poble. (G.F.M.)

Girona

Els jesuïtes se senten molt acollits

■ Amb motiu de la festa de Sant Ignasi van celebrar una missa festiva seguida d'un berenar

GIRONA.— Els jesuïtes van tornar fa dos anys a Girona després de quaranta-set anys d'absència com a comunitat oficial. La iniciativa la va tenir el bisbe de la diòcesi, Mons. Jaume Camprodon, per encomanar-los la Pastoral Universitària, però des d'aleshores els ha donat llocs de responsabilitat en la vida i l'estructura diocesana. Santi Thió, superior de la petita comunitat de sis sacerdots, ha declarat que s'han sentit molt acollits tant pel clero com pel poble.

Un signe d'aquesta bona relació amb els catòlics gironins va ser la missa en memòria de sant Ignasi de Loiola, fundador de la Companyia, que es va celebrar dilluns 31 de juliol a l'església del Carme, i que va estar seguida d'un berenar.

Thió forma part de l'equip responsable de la Pastoral Universitària, tant pel que fa a estudiants com a professors. Hi col·labora Albert Dou, un dels jesuïtes

catalans amb més prestigi en el món acadèmic espanyol.

En altres llocs de responsabilitat diocesans hi ha Jaume Avellí, delegat per a la Vida Consagrada, i Jaume Anglès, un dels cinc jutges diocesans. De totes maneres no estan sols en l'organigrama del bisbat, sinó que també es troben en els fronts més populars, com Ignasi Azinzu, que va arribar del Txad a la parròquia del

barri gironí de Vilarroja, o Antón Raventós, fundador de la fundació d'ajuda juvenil Oscobe, que va mantenir a títol personal la presència dels jesuïtes fins al 1998.

Aquesta pluralitat d'accions mostra bé la característica d'aquest orde fundat al segle XVI a l'ombra de la Sorbona de París i que al llarg de la història ha estat particularment incisiu tant en la societat com en la mateixa Església, fins al punt que va ser suprimit durant quaranta-un anys.

Thió reconeix que la Companyia de Jesús no és còmoda perquè la seva vocació és «ser enviats a l'extrem, als punts on hi ha conflicte intel·lectual, teològic o social» i que el punt difícil és mantenir-se fidel amb la doctrina oficial des d'aquelles realitats.

En aquest sentit, aquest antic profes-

sor de matemàtiques de la Universitat de Barcelona reconeix que la seva presència al bisbat també implica arribar fins als límits. D'una banda, hi ha l'acció exterior, orientada especialment cap al treball al barri de Vilarroja, i la denúncia de l'autocomplaença i evasió que provoca l'alt nivell de vida de les comarques gironines. De l'altra, se centra l'atenció en qüestions internes de l'Església, com la promoció del laicat o la fragmentació de la comunitat cristiana. Per això, des de l'acció dels jesuïtes es dona suport prioritari a la creació d'espais comuns de trobada, com és la recent constitució de Xarxa Cristiana, una plataforma de diàleg entre els moviments que treballen a la diòcesi.

Guillem Farré

La restauració de la catedral no fa vacances

GIRONA.— A finals de juliol es va donar el tret de sortida de les obres de restauració de la seu de Girona, que des de l'exterior són molt visibles per la immensa bastida que servirà de suport per a un espectacular teló que reproduirà la façana, i que està subvencionat per Retevisión. Tot i que aquesta cobertura hauria d'haver estat instal·lada el 24 de juliol, s'ha endarrerit l'entrega per part de l'empresa que l'havia de fer.

Aquesta primera fase durarà uns deu mesos i costarà al voltant de 117 milions de pessetes. A més de la façana barroca, la prioritat és reparar les filtracions d'aigua, i reforçar el campanar. Aprofitant la bastida, també està prevista la restauració de les dues grans rosasses, la de Sant Miquel i la de la Mare de Déu. En total hi ha un pressupost de 400 milions en les obres més urgents, i no s'acabaran abans del 2003.

Per subvencionar els treballs, a més de les ajudes

institucionals, el bisbat ha editat un tríptic explicatiu i ha obert tres comptes corrents —a "la Caixa", La Caixa de Girona i el Banco Bilbao Vizcaya Argentaria— per recollir donatius. D'altra banda, en la llei de pressupostos de l'Estat del 2000, hi ha una clàusula dedicada a la catedral de Girona, en què s'accepta que el 25% desgravable de la renda de les persones físiques i el 15% de la base imposable de les empreses es pugui destinar a aquest objectiu.

Mn. Gabriel Roure, president del Capítol de la Catedral, ha declarat que les obres no afectaran en cap moment el culte, i que és una tasca històrica, tot i que la feina de conservació «sempre segueix», per exemple, en la restauració dels retaules, com està previst per als de la Verge de Bell Ull i de Gràcia, al claustre.

Lucrecia Ruiz Villar, directora de la restauració, va declarar en l'inici de les obres que les accions aplicades a la façana aturaran la degradació de la pedra, però que «caldrà una feina de manteniment» una vegada que les obres hagin acabat. (G.F.)



Foto: Jordi Soler

Foto d'arxiu de la missa en honor de la Mare de Déu de Bell Ull celebrada a la catedral de Girona.



**CASA
GAY**

**SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.
CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.**

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tels. 933 181 495 - 933 016 731- Fax: 934 124 455

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Tarragona

Reobert el portal del Carro de la capella de Sant Magí

■ Mons. Martínez Sistach va instar a conservar la identitat de la ciutat

TARRAGONA.— La porta santa situada a l'anomenat portal del Carro, que comunica la muralla romana amb la capella de Sant Magí, ha romàs tapiada des de l'últim terç del segle XVII, però el dimarts 25 de juliol va ser enderrocada, després de molts anys d'especulacions al voltant d'aquesta actuació.

Eren les nou del matí del 25 de juliol quan els paletes donaven els primers cops de martell per enderrocar el mur de quinze centímetres de gruix que durant més de dos segles ha tapiat l'històric portal del Carro. Aquest pas va ser tapiat arran d'una estratègia militar de caire defensiu que es va adoptar tot coincidint amb la guerra de Successió. Va sorprendre tothom el poder de convocatòria que va tenir, entre els mitjans de comunicació i tarragonins de soca-rel, l'acte de l'enrunament del mur, ja que, tal com va afirmar l'alcalde de Tarragona en funcions, el popular Francesc Ricomà, «és un altre gra de sorra en la vasta història de Tarragona».

Per la seva banda, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va presidir l'acte, va significar durant el seu parlament la transcendència «d'aquest petit moment que entrelliga les arrels de Tarragona amb la devoció al copatré sant Magí. No hem de perdre la identitat de ciutat, ni la cultural ni la religiosa. Sant Magí ens demana que tornem a aquestes arrels. Ell sempre ha protegit els tarragonins i ho continuarà fent en el futur», va dir el prelat.

Tant l'arquebisbe com l'alcalde accidental van coincidir en afirmar que l'obertura del portal del Carro «constitueix també un homenatge a Mn. Joan Tomàs Bartolí, antic capellà de Sant Magí, que va maldar perquè un dia fos realitat l'obertura de la porta santa». En aquest moment històric també hi van assistir el delegat de Cultura de la

Generalitat de Catalunya, Felip Font; l'actual capellà de Sant Magí, Mn. Francesc Gallart, i el president de la confraria, Francesc Magarolas.

El segon pas a seguir del projecte, que dirigeix Francesc Magarolas Jordà, preveu la construcció d'una tàpia provisional per protegir l'interior de la capella, mentre es treballa en la instal·lació d'una vidriera i d'una reixa de ferro forjat. Es calcula que en el període de tres mesos s'hauran completat les obres de reforma de l'entorn de la capella i de l'exterior del passeig Arqueològic.

Antecedents històrics

Segons l'historiador tarragoní Josep Maria Sabaté i Bosch, els antecedents històrics es poden iniciar amb la transformació que va patir l'indret d'una anti-



L'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach i l'alcalde de Tarragona en funcions, Francesc Ricomà, van participar activament en l'enderrocament de la tàpia del portal del Carro.

ga porta ciclòpia durant el segle XIV. Sembla ser que en el parament interior d'aquest portal hi havia una imatge de sant Magí pintada sobre guix en el tou de terra que formava el mur d'aquest portal i que va inspirar ja en plena Edat Mitjana la devoció al sant màrtir de la Brufaganya per part de la població de Tarragona.

A inicis del segle XVIII, amb motiu de

la guerra de successió i per raons d'estratègia i de defensa militar, el portal va ser tapiat. Però el decurs del temps no va fer oblidar la veneració que el poble tarragoní tenia per aquella imatge i, quan pels voltants del darrer terç del segle XVIII l'arquebisbe Joan Lario i Lancis va passar una greu malaltia, els tarragonins es van entestar a fer rogatives per la salut del prelat davant d'aquella imatge.

Llavors, l'autoritat militar, que sempre s'havia oposat a l'obertura del portal, va cedir a la demanda popular i el 18 d'agost del 1777 es va obrir de bell nou el portal i es va convertir en una petita capella, beneïda solemnement el 23 de febrer del 1778. Posteriorment, aquella primitiva capelleta votiva va ser engrandida amb diferents obres d'ampliació, fins a donar-li l'aspecte que té en l'actualitat.

Joan Boronat

Les gloses de l'arquebisbe, en vídeo

TARRAGONA.— A partir d'ara, les gloses setmanals de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que s'agrupen sota el títol genèric de *Paraula i vida*, ja es poden trobar en vídeo, tal com s'informava en el número de juliol de la revista *Església de Tarragona*. D'aquesta manera, ja han sortit els tres primers vídeos, d'una hora de duració cadascun, confeïts per la Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat i que recullen 38 de les gloses setmanals. Els vídeos es poden adquirir a la mateixa delegació mitjançant subscripció. L'import de cadascun és de 1.000 pessetes, més les despeses d'enviament si el subscriptor prefereix rebre'l a domicili. Amb tot, els tres primers vídeos, com a promoció, es poden adquirir per un preu conjunt de 2.500 pessetes. (C.C.)

BARCELONA

Romiatge jubilar de la vida religiosa a Montserrat

BARCELONA.— La Unió de Religiosos de Catalunya ha convocat per al 18 de novembre el romiatge jubilar de la vida religiosa a Montserrat, amb el desig d'aplegar les religioses i els religiosos de Catalunya al santuari de la Mare de Déu.

Dues comissions formades per diferents membres d'instituts de vida religiosa es van reunir durant els mesos de maig, juny i juliol per donar forma a un programa que vol ajudar a viure aquesta convocatòria, tot celebrant-la en un to festiu, en un clima de compromís i fent un signe de petició de perdó per les mancances personals i comunitàries. Des de la Unió de

Religiosos de Catalunya es destaca, així mateix: «Volem també que aquesta diada ens esperoni per assumir els reptes que ens presenta la nostra societat fent presents les persones amb les quals compartim la vida, especialment aquelles que viuen en els marges de la pobresa, la malaltia, la marginació i la manca de sentit i de fe.»

El lema de la trobada, que compta amb la col·laboració de les delegacions diocesanes de Vida Consagrada, girarà al voltant del *Caminant* com a símbol de la vida religiosa. La Unió de Religiosos de Catalunya ha convidat els bisbes de les diferents diòcesis de Catalunya a la trobada. (C.C.)

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.



NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teletel.es



URGELL

Publicades les actes de les jornades sobre el bisbe Feliu

LA SEU D'URGELL.— El bisbat d'Urgell acaba de publicar la crònica i els estudis de les Jornades Internacionals d'Estudi sobre el bisbe Feliu d'Urgell, celebrades a la Seu d'Urgell del 28 al 30 de setembre del 1999. El volum, de 280 pàgines, recull la crònica i les ponències de les jornades.

El controvertit Feliu, bisbe d'Urgell (781-799), amb la doctrina de l'adopcionisme que propugnava, va marcar decisivament la teologia i la política de la història d'Europa. El debat i la condemna posterior de les tesis adopcionistes de Feliu d'Urgell van trencar el corrent de la cultura visigòtica i van implantar i garantir la cultura carolíngia.

L'obra recull la crònica de les jornades, marcades per les ponències de Manuel Riu (Barcelona), John Cavadini (EUA) i Cebrià Baraut (Montserrat), amb les aportacions de vuit historiadors i teòlegs.

La lectura i l'estudi de les ponències ajuda a comprendre l'Europa actual. Com comenta en la presentació Joan Martí Alanis, bisbe d'Urgell, Feliu d'Urgell va provocar un «fet que va canviar el curs de la nostra història (...). No és pas poca cosa si considerem que tot plegat podia ser el naixement de Catalunya».

El prestigi dels ponents i estudiosos que van assistir a les jornades avala el rigor científic i la transcendència històrica del tema. Una heretgia que, des de les tesis carolíngies, podrien titllar de *felix culpa*. Els estudiosos desitgen que «la llavor sembrada en aquesta commemoració de Feliu d'Urgell (1.200 anys) produeixi en el futur fruits de clarificació i d'enriquiment científic». La publicació de la taula d'antropònims i de títols anònims completa el rigor de la publicació, que ha coordinat Josep Perarnau, impulsor de les jornades d'estudi. L'han encapçalat la Facultat de Teologia de Catalunya i la Societat Cultural Urgel·litana, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i l'Institut d'Estudis Ilerdencs. (A.M.)

Campana per al santuari de Santa Maria de Talló

BELLVER DE Cerdanya.— Amb motiu de les celebracions jubilar de l'any 2000, la parròquia de Bellver de Cerdanya ha obert una subscripció popular per adquirir una campana destinada al santuari de Santa Maria de Talló. Antigament, les dues campanes de Talló feien arribar el toc de l'Àngelus a tota la Cerdanya. Els avis encara les recorden: Assumpta i Ave Maria, col·locades l'any 1518 i 1782, respectivament.

Segons el pressupost, la nova campana costarà quatre milions de pessetes. La parròquia ja disposa de més de dos milions de pessetes, provinents del fons parroquial, de l'Ajuntament i de donatius.

La fundació del santuari s'atribueix a un comte anomenat Toló, que va bastir una capella en honor de l'Anunciació. Ja és esmentada en l'acta de consagració de la catedral d'Urgell, al segle IX. Els devots han salvat dues vegades la imatge de la Verge: el 1198, de la invasió albigesa, i, el 1936, de la persecució religiosa. El santuari va ser reconstruït i la Verge va ser coronada canònicament el 1956. Hi celebren aplec el dia de Sant Antoni de Pàdua i el dilluns de Pasqua. (A.M.)

Lleida

Els jesuïtes recorden el P. Valero Aleu

■ Va morir a Sant Cugat després d'haver estat prop de cinquanta anys a Bombai



El P. Valero Aleu.

LLEIDA.— La parròquia de Sant Ignasi dels pares jesuïtes de Lleida va celebrar el 31 de juliol la festa de sant Ignasi de Loiola, com és costum, amb una concelebració eucarística. En aquesta ocasió, la celebració va tenir una significació especial per a la comunitat de jesuïtes de Lleida, ja que es va tenir un record pel P. Valero Aleu i Benítez, que va morir el mateix mes de juliol a la casa-residència de Sant Francesc de Borja de la Companyia de Jesús, a Sant Cugat del Vallès.

El P. Aleu, que tenia 76 anys d'edat, 58 de vida religiosa i 41 de sacerdoci, tenia vincles estrets amb els jesuïtes lleidatans, a causa de les seves arrels familiars a Lleida, ciutat on va viure de jove i on va ser membre actiu de les Congregacions Marianes. A Lleida també resideixen la seva germana Carme i els seus nebots. Quan viatjava a la ciutat, sempre visitava els seus companys jesuïtes i celebrava amb ells l'eucaristia.

La ciutat de Bombai, a l'Índia, va ser durant gairebé cinquanta anys l'indret d'acció pastoral d'aquest jesuïta missioner. El provincial d'aquella ciutat, en saber la seva mort, va manifestar: «Un dels regals més valuosos oferts per la Província Tarraconense a Bombai ha estat Valero Aleu, un jesuïta ferm que ha servit a la Companyia lleialment sota la bandera de la creu. El seu treball en el camp de l'educació ha deixat el seu senyal a Bombai i, fins i tot quan la seva salut era feble, ell va continuar cuidant de l'Escola de Comerç de Sant

Francesc Xavier. Nosaltres estem contents de constatar que gràcies als grans esforços d'Aleu aquest col·legi és considerat el segon al país i el primer a Bombai.»

Per la seva part, el provincial de la

Tarraconense, el P. Jesús Renau, va fer arribar al pare provincial de Bombai una carta personal davant del traspàs del P. Aleu. Entre altres referències a la seva tasca apostòlica, el provincial dels jesuïtes de Catalunya afirmava: «El P. Valero se sentia de l'Índia, i molt concretament d'aquesta província vostra de Bombai. Ja és amb el Senyor i des d'aquesta realitat definitiva no deixarà mai de vetllar per tots vosaltres, que tant l'heu acompanyat i estimat.»

La comunitat de jesuïtes va viure també una celebració: la dels cinquanta anys de sacerdoci del P. Ignasi Espinal i Camps, que des de fa trenta anys forma part de la comunitat lleidatana. L'església de la Congregació de la Puríssima Sang, que està encomanada a la Companyia de Jesús, va ser l'indret de celebració d'aquestes nocces d'or sacerdotals, durant una celebració eucarística que va tenir lloc el diumenge 30 de juliol.

El P. Espinal, nascut a Sant Fructuós, un poble molt proper a Manresa, ha destacat durant aquests trenta anys a l'església de la Sang de Lleida per la seva dedicació al sagrament de la confessió.

La comunitat de jesuïtes de Lleida està formada per nou religiosos, que tenen cura del col·legi Claver de Raimat, de la parròquia d'aquest poble, així com de la parròquia de Sant Ignasi a Lleida. També estan vinculats al centre Arrels, ubicat al centre històric i que atén persones marginades i sense recursos, i a la comunitat de vida cristiana Xavier.

Jordi Curcó

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

Tortosa

Avaluació i futur de la mostra «Fidei speculum»

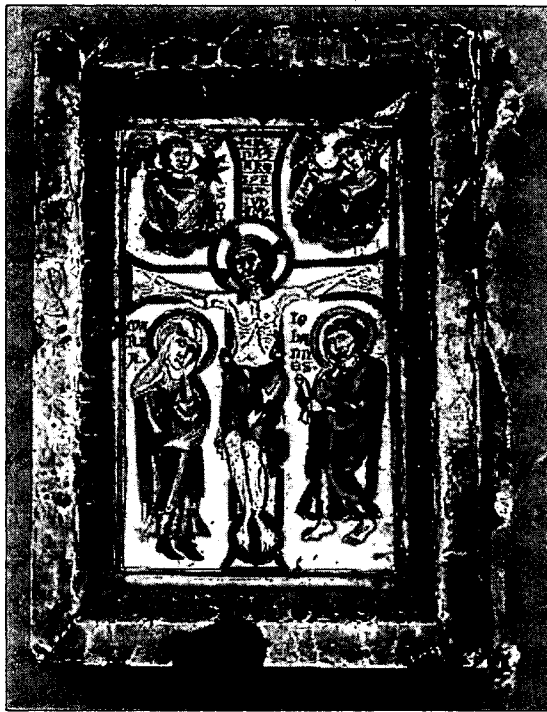
■ Nous projectes de restauració i obertura de museus

TORTOSA.— El 28 de juliol, al saló d'actes del Palau Episcopal, el degà del Capítol de Canonges, Mn. Manuel García Sancho, va convocar una roda de premsa. En lloc de celebrar un acte oficial de cloenda de l'exposició d'àmbit diocesà *Fidei speculum*, es va preferir donar informació sobre el seu desenvolupament.

Durant quatre mesos, s'han xifrat en més de 40.000 els visitants i en un centenar els grups, que es poden desglossar així: de Tortosa, 31; de comarques, 8; de la resta de la diòcesi, 25; del País Valencià, 13, i de la resta de l'Estat, 14. Tres grups procedien de la Universitat Rovira i Virgili, guiats per la professora d'Història de l'Art i comissària de l'exposició, Emma Liaño.

Cal destacar com els arxiprestats van fer coincidir la seva visita jubilar a la catedral amb la contemplació de la mostra, tota vegada que moltes peces eren de les seves parròquies i a hores d'ara ja han retornat al seu lloc d'origen. Naturalment, les pròpies de la catedral estan ben guardades als llocs segurs de sempre.

Sens dubte, la gran novetat de la roda de premsa va ser



El «Missal de sant Ruf», una de les obres de l'exposició.

l'anunci que a la tardor començaran les obres de restauració de la façana gòtica de la catedral, a la plaça de la Cinta. Teulada, finestral gòtic i parets presenten esclatxes greus. El pressupost és de vuitanta milions, dels quals cinquanta seran proporcionats pel govern central de Madrid i la resta pels devots i les institucions tortosines.

Pel que fa a la reobertura de la porta de l'Olivera, els tècnics aconsellen que no s'obri al trànsit per a una solidesa més gran dels murs. Cal recordar que és un pòrtic amb només dos-cents anys d'existència.

Respecte de la façana principal, d'estil neoclàssic i barroc, s'ha de netejar i enriquir posant a les cinc fornícules escultures de devoció diocesana. Així, a la central hi figurarà santa Maria, titular de la catedral. A les restants, els sants tortosins: Francesc Gil de Federich, Enric d'Ossó, Rosa M. Molas i el beat Mn. Sol. El pressupost és de seixanta milions de pessetes.

Respecte de la instal·lació d'un museu catedralici, només es parla d'avantprojecte quant a diferents ubicacions. Es pensa en l'Aula Major, molt capaç i que permetria després l'accés al pis superior o dormitori dels canonges, on es conserva el cor renaixentista de Cristóbal de Salamanca. En aquest supòsit, el refectori dels canonges, peça noble, podria tenir múltiples usos com a lloc de conferències i de reunions, posant-hi alguna peça ornamental.

J. Blanc i Bahima

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?



AMERICA
AFRICA
ASIA
APADRINA UN MISSIONER
Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 37.804 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data

Entitat	Oficina	DC	Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

L'arxiprestat de Santa Bàrbara peregrina a Roma



SANTA BÀRBARA/LA SÈNIA.—

Durant la segona quinze de juliol, 55 persones majoritàriament de Santa Bàrbara van viatjar per Itàlia, si bé molt centrats en la meta jubilar de Roma.

L'expert organitzador i carismàtic guia va ser Mn. Cristóbal Suñé, que per enèsima vegada va animar els grups. Tant ell com el rector de la Galera, Mn. Josep M. Roda, insisteixen en el fet que van actuar més com a capellans que com a guies i que l'ambient creat a l'autocar, als hotels i als temples va ser d'autèntic pelegrinatge. Van visitar Milà, Venècia, Pàdua, Assís, Siena, Pisa...

El plat fort, naturalment, seria Roma. Així, el 26 de juliol van participar en la missa papal, a la plaça de Sant Pere.

Segons la premsa, 200.000 fidels van escoltar el missatge de Joan Pau II. Recordem les dues idees fonamentals: per trobar Déu cal primer cercar-lo amb un cor que vetlla; en segon lloc, cal tenir capacitat d'admiració del Misteri.

L'anècdota de portada en premsa va ser la d'un nen que volia saludar el Papa de prop. Els serveis de seguretat li ho van impedir. Un cop acabada la missa, el mateix Papa va demanar que l'infant s'apropés. La premsa reproduïa l'abraçada entre el venerable ancià Wojtyla i el nen agosarat.

A Roma van coincidir també amb un altre pelegrinatge tortosí. Devots de Vinaròs i de Bot, guiats per Mn. Jesús Beltran, també van guanyar el Jubileu. (J.B.B.)

El conte de la setmana

Els tres desitjos (I)

Aquest és un conte vell. L'he escoltat moltes vegades i de formes diverses. Pertany a aquells que han rodat molt i que vénen molt colpejats. Diria que no sols l'he sentit contar en forma de conte, sinó que a vegades en la meua vida de rector l'he hagut d'escoltar com a història. És clar que són moltes variants, segons els casos.

Era una nit d'hivern. I en ella una parella que habitava un ranxo fred, pel qual s'esquitllava el fort vent fent parpel·lejar la llàntia que l'enllumenava. El senyor Robert i la Maria, la seva dona, aparentment ja no tenien res a dir-se. Feia anys que vivien junts, i els fills havien deixat el ranxo buscant altres horitzons on trobar niu. L'ancianitat se'ls anava acostant inexorablement a les seves monòtones vides.

Es trobaven un enfront de l'altre, simplement perquè el braser improvisat amb una llauna, estava entre ells. Les seves mirades clavades en els carbons incandescents que de tant en tant espurnejaven, buscaven mirar realitats molt llunyanes. El diàleg ja semblava inútil. S'havia convertit en dos monòlegs interiors en què cadascú pensava en els seus propis records.

—Carall de la meua trista sort!— es deia en Robert— haver renunciat a tantes coses per lligar-me a la Maria. Jo era lliure, recorria tots els camins, i em passava la vida d'aquí cap allà. Però un dia se'm van clavar els ulls de la Maria, i em vaig deixar agafar. Em vaig quedar en aquest tros de terra, i aquí vaig alçar aquest ranxo ple de somnis, que a poc a poc es van anar esvaint. Jo, que hauria pogut conèixer món, aquí estic, estancat per haver cregut que la Maria em faria feliç. Potser la pobra no va poder donar més. La qüestió és que sóc aquí i és aquesta la meua trista sort.

També la Maria tenia els seus records per pensar. Ella havia estat la flor de la comarca. Quantes vegades els viatjants

en passar s'havien aturat davant del seu ranxo, amb qualsevol excusa, pel simple desig de veure-la i entaular conversa amb ella. També recordava aquella tarda en què en Robert, un mosso ben plantat, s'hi havia aturat i li havia demanat quelcom més que una simple conversa. Tantes coses havia somiat ella aquella nit. Les seves il·lusions li havien fet imaginar un futur feliç, amb horitzons infinitament més amplis que els d'aquell ranxo que acabava amb la mirada entre els cards i la palla. El va veure lliure, i es va imaginar que seria el creador de la llibertat. El va veure fort, i el va somiar com a distribuïdor de la fermesa i la seguretat. No estava segura d'haver-se equivocat. Però sentia pena perquè no havia pogut omplir els seus somnis.

I així estaven tots dos, en les seves reflexions, desitjant impossibles i malbaratant oportunitats. Demanant a Déu en el secret dels seus cors tot allò que creien que podria omplir els seus anhels i guarir les seves frustracions.

I Déu els estava escoltant. Com escol-

ta tot el que passa per dins del cor de cada un de nosaltres, encara que no ens anem a treure-ho fet súplica i paraula. I Déu en la seva bondat va voler fer-los donar un pas endavant. Va triar un dels seus millors representants. Va ordenar l'àngel Gabriel que anés a portar-los la seva proposta.

El ranxo va ser sacsejat per un tro, i el llamp el va omplir de llum. La Maria es va senyar, com en un conjur, mentre que en Robert va alçar instintivament el braç esquerre a l'alçada de la cara, com per protegir-se.



—Vinc en nom de Déu! La pau sigui amb vosaltres! No tingueu por!— va dir Gabriel amb to tranquil, com per infondre'ls confiança.

No podien creure el que els seus ulls veien malgrat la seva emoció. En el seu mateix ranxo un àngel del cel havia aparegut i els hi parlava. Si semblava un somni. Però no. Era allà, tot resplendent, fet un tremolor de llum, portant-los un missatge del mateix Déu per a ells dos.

—Vinc de part de Déu per anunciar-vos que Ell ha escoltat el que vosaltres penseu, desitgeu i demaneu en el vostre cor. I ara us envia el següent encàrrec: podreu demanar tres desitjos i aquests es compliran. Els primers que vosaltres demaneu. Vostè, senyora Maria, té dret a demanar individualment un desig. El primer que demani en veu alta se li farà realitat a l'acte. El mateix per a vostè, senyor Robert. El primer que pensi en veu alta serà complert a l'acte. Pensi-ho bé cadascú. Perquè després, tindran encara l'oportunitat d'un tercer desig. Però perquè aquest es realitzi hauran de posar-se d'acord els dos i demanar-lo de forma conjunta. Ja ho sabeu: penseu-ho bé i que Déu sigui amb vosaltres.

Dites aquestes paraules l'àngel va desaparèixer com havia vingut, enmig d'un raig de llums.

Mamerto Menapace, o.s.b.

**Què van demanar en Robert i la Maria?
Què els va concedir Déu?
La propera setmana trobareu la resposta en aquesta secció**

LA PREGÀRIA DE LA SETMANA

Pregària de la nit (2)

Senyor, que la teva llum sigui esclat d'alegria i esperança en el meu interior perquè com un foc el pugui contagiar als meus companys i companyes.

Senyor... Que demà, millor encara, ja des d'aquesta nit el meu rostre tingui una nova mirada que sàpiga acollir tothom del grup. Que les meves mans siguin instrument per un nou jorn marcat per l'amor, el perdó, el reencontre amb mi mateix i els/les altres.

Que el meu cor, bategant al ritme del teu, esdevingui regal d'amistat per a tothom.

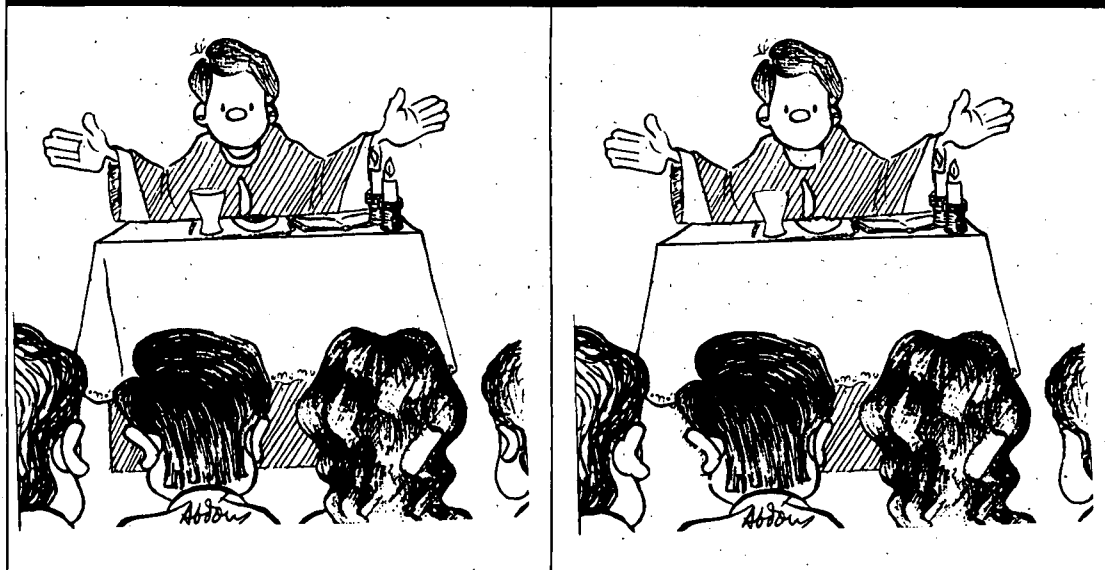
Crist, Jesús, foc que crema en el fons del meu cor..., fes que demà quan ens tornem a trobar en la pregària m'hagi deixat consumir un xic més pel teu amor tot donant-me als que m'envolten.

Bona nit, Senyor meu, Amic meu.
Beneeix-me i ajuda'm.
Dóna'm el teu amor i la teva salvació, el perdó per les meves febleses i limitacions.
Ajuda'm a esdevenir instrument de la teva alegria enmig del món.

Santi Collell i Aguirre

LES 10 ERRADES

Al voltant de la taula del Senyor



El rostre de la solidaritat

■ Fundació Intervida impulsa el desenvolupament de comunitats d'Àsia i Amèrica Llatina

Reduir les causes de la pobresa en l'anomenat tercer món és, a grans trets, l'objectiu de la Fundació Intervida. Posar un rostre concret a la solidaritat és la manera d'assolir-lo. D'aquí la fórmula de l'apadrinament, que permet impulsar tota una

comunitat en desenvolupament a través d'un infant i d'una ajuda continuada, alhora que reverteix en el fet que el tercer món deixi de ser un territori abstracte i desconegut per renéixer amb cara i ulls.

La Fundació Intervida té actualment 250.000 padrins estables i un total de 266.000 infants apadrinats, amb una població beneficiària que ronda els dos milions i mig de persones. Les grans àrees de desenvolupament on és present Intervida amb 22 projectes són Guatemala, el Perú i Bolívia a Amèrica Llatina, i l'Índia i Bangla Desh a l'Àsia.

Tant si el projecte és rural o urbà la política pel que fa als infants sempre és la mateixa: millorar-ne la qualitat de l'ensenyament i de la salut, mitjançant revisions mèdiques periòdiques o consultes odontològiques, i controlar-ne l'estat nutricional. En aquest sentit, en el projecte urbà que es desenvolupa a Senkata-El Alto, a Bolívia, la Fundació Intervida present en aquest país reparteix cada dia 70.000 esmorzars enriquits gràcies al fet que compten amb el seu propi forn.

Amb tot, les accions de desenvolupament van més enllà de l'actuació directa sobre els seus infants. La missió darrera és facilitar els recursos materials, humans i de coneixement necessaris perquè poblacions atrapades en l'espiral de la pobresa aconseguixin superar la seva situació. En els projectes urbans la situació és molt greu: es donen situacions de marginació, d'atur, de manca d'estructures, de barraquisme i d'amuntegament, de manca d'higiene. Del que es tracta és de concedir microcrèdits, de promoure l'associacionisme i de dotar els pares, de la mateixa manera que els fills, de formació ocupacional.

En els projectes rurals, a la desolació caldria afegir-hi a més que es tracta de zones molt aïllades i de poblacions indígenes que sempre han estat marginades de qualsevol procés. El panorama és el del maltractament en les dones, l'alcoholisme en els homes, la desnutrició en els infants, l'analfabetisme, els habitatges miserables, la desertització, etc. Es promouen classes de capacitació, es milloren els regadius i els cultius, s'aixequen hi-



Treball en un hort amb la població indígena d'Acora (Perú).

vernacles, es fan canalitzacions d'aigua i es genera l'associacionisme agrari.

Empresaris i cooperants

La Fundació Intervida, que té la seva seu central a Barcelona, tot i que a Espanya també és present a Madrid i Bilbao, va ser creada com a associació el 1993. Amb data de 25 de maig del 1994 va passar a ser fundació i va ser inscrita com a tal al Registre de Fundacions Privades de la Generalitat de Catalunya. Impulsant el projecte es trobava un grup de persones procedents, d'una banda, del món empresarial i, de l'altra, del món de la cooperació. El resultat va ser, en conseqüència, la fusió de dos principis: el funcionament d'una empresa amb les finalitats i l'esperit d'una ONG.

La faceta empresarial es reflecteix, en primer lloc, en el fet que no es preveu el voluntariat, ja que es considera que en aquest moment és una pèrdua de diners i de temps, i no crea continuïtat, una cosa essencial en tant que els projectes es planifiquen de quinze a vint anys vista. El lliurament i la generositat del voluntari,

en contrapartida, es fon amb el treballador. «El nostre voluntariat», afirma Manuel López Poy, cap de premsa de la Fundació Intervida, «és de renúncia a diners i temps, ja que els sous són més baixos que els existents en el mercat i treballem un horari superior al normal». Això no obstant, sí que es valora l'aportació del voluntari en campanyes concretes, com pot ser una recollida de signatures o una tasca de conscienciació al primer món.

En segon lloc, la gestió empresarial es traspuja en les dues auditories que cada any es duen a terme, una d'interna i una altra d'externa, o en els processos de transparència i de control de qualitat a què se sotmet la Fundació Intervida. Un altre aspecte a destacar és el de la selecció de personal autòcton als països on Intervida és present. «Més del 90% dels treballadors d'Intervida als països on tenim projectes són gent del mateix país, si pot ser de la mateixa zona», assegura Manuel López. «Són gent», aclareix, «que no únicament ens garanteix una immersió ràpida a la comunitat, sinó que també ens aporta el seu propi coneixement sobre la zona».

Explotació laboral infantil

La tasca de conscienciació que Intervida duu a terme a l'anomenat primer món s'enfronta actualment amb l'explotació laboral infantil. La idea és superar, de cara als mesos de setembre o d'octubre, les 500.000 signatures que calen per a una Proposició de Llei Contra l'Explotació Laboral Infantil. Què es demana al Parlament espanyol?: que es fixin mesures que obliguin els industrials exportadors del tercer món a eliminar dels seus processos productius la mà d'obra infantil i a substituir-la pels adults, ara a l'atur.

Segons xifres que fa servir Intervida, al voltant de 300 milions d'infants d'arreu del món pateixen condicions d'explotació laboral infantil; això és, jornades de dotze a quinze hores que els priven de l'educació, feines arriscades que perjudiquen la seva salut o maltractaments tant físics com psíquics. Infants, en definitiva, que veuen truncat el seu futur i que amb prou feines arribaran a l'edat adulta.

«Potser hi haurà un demà que sigui millor, però caldrà empènyer-lo perquè pugui ser.» Aquesta lletra d'una cançó de José Antonio Labordeta li serveix a Manuel López Poy per il·lustrar quins fruits es poden esperar del treball de conscienciació: «El que cal fer és clavar molt la llauna sobre aquest tema perquè cada cop siguin més les persones que sàpiguin que el tercer món no és tan lluny; ni són gent que no té res a veure amb nosaltres, sinó que cal explicar que aquest planeta cada dia és més petit, que tots estem ficats al mateix sac i que, malgrat això, hi ha un abisme molt gran entre nosaltres i ells.» Caldrà empènyer perquè aquest demà pugui ser millor.

Carme Munté

**FUNDACIÓ
INTERVIDA**
C/ PUJADES, 77-79, 4A
08005 BARCELONA
TEL. 933 001 101
FAX 933 096 868



Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incaVol

cultura

Un lloc privilegiat de devoció

■ Descobrir el santuari de la Mare de Déu de Paret Delgada, objectiu d'una campanya per promoure el turisme religiós

LA SELVA DEL CAMP.— Amb motiu de l'any jubilar i amb la finalitat de fomentar el turisme religiós, la parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp, juntament amb les Cambreres d'Honor de Santa Maria de Paret Delgada i l'Associació d'Amics de l'ermita, ha editat un tríptic divulgatiu a tot color del santuari marià de Paret Delgada.

L'ermita de la Mare de Déu de Paret Delgada està situada en el terme municipal de la Selva del Camp, a uns tres quilòmetres del nucli urbà, en una planúria de conreu molt propera a la Riera de la Selva. El santuari està format per un conjunt d'edificacions: l'església o ermita, la casa de l'ermità, el porxo, un restaurant (abans l'hostatgeria) i altres dependències, així com dos patis. Aquestes construccions es troben situades damunt del que va ser una important

la Mare de Déu de Paret Delgada, a la Selva del Camp de Tarragona.

Impactants pintures murals

Després de la destrucció de l'interior de l'edifici durant la guerra del 1936, es va dur a terme una restauració acurada entre els anys 1958 i 1963, coronada amb les impactants pintures murals de l'artista Josep Grau Garriga, d'ascendència selvatana, que entre el 1967 i el 1968 van

Se n'ha fet un tiratge de tres mil exemplars i es reparteix gratuïtament. Mn. Joan Curieses García, rector de la parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp, afirma que són tres els principals motius que fan que la gent visiti el santuari de la Mare de Déu de Paret Delgada: «la devoció, la història i l'art».

Devoció a la Mare de Déu de les Neus

El 1996 la imatge de la Mare de Déu, una pietat d'alabastre refeta aquest segle, va ser coronada canònicament i declarada patrona de la vila de forma oficial. «Moltes selvatanes es diuen Neus en honor a la Mare de Déu», afirma Mn. Joan Curieses. Segons el rector de la parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp, «la devoció a la Mare de Déu de les Neus està molt estesa a tota la comarca». Això fa que des del segle passat alguns grups de fidels hagin tingut cura del santuari. En són exemples extraordinaris les Cambreres

d'Honor i l'Associació d'Amics de l'ermita, que actualment apleguen entorn d'un miler de col·laboradors, és a dir, pràcticament totes les famílies de la vila.

En els anys seixanta l'ermita va ser l'escenari d'uns cèlebres aplecs de sardanes reivindicatius de les llibertats democràtiques i del nacionalisme català, que van reunir grans figures de la cultura i la política del país. Avui dia el santuari de la Mare de Déu de Paret Delgada compta també amb un servei de restaurant, un aparcament i una zona dedicada als infants. Qui vulgui més informació sobre el santuari, pot trucar a la parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp, tel. 977 844 060. (C.C.)



La imatge de la Mare de Déu és una pietat d'alabastre.



Façana del santuari de la Mare de Déu de Paret Delgada.

vila romana, excavada en part el 1935, quan en foren extrets una impressionants mosaics que avui dia s'exposen al Museu Arqueològic de Tarragona. Les restes romanes van donar nom al santuari, atès que en el seu origen eren «parets delgades o gràcils».

«Tot i que el santuari rep un bon nombre de visitants i s'hi celebren bastants casaments, moltes persones encara el desconeixen», subratlla Mn. Joan Curieses. Per aquest motiu s'ha editat el tríptic informatiu. L'actual arquitectura, del segle XII, amb l'ús de l'arc apuntat, podria tenir origen en un assentament templer. El març del 1936 el santuari va ser inclòs en el registre del Patrimoni Històric, Artístic i Científic de la Generalitat de Catalunya. Han estat diversos els estudis sobre el santuari. El més ampli el va realitzar el 1947 Eufemià Fort i Cogul amb el llibre *El santuari de*

acabar de fer de l'ermita un lloc privilegiat de devoció. Amb una bellesa senzilla, els dibuixos i els colors de Grau Garriga endinsen el visitant en el missatge cristià i el paper primordial de la figura de Maria. Ella esdevé la figura central i l'espectadora activa de les tretze escenes del Misteri de l'Encarnació pintades al fresc que omplen les parets de l'ermita, tant de la nau com de la cambra on és venerada la imatge de Santa Maria.

La festa del santuari de la Mare de Déu de Paret Delgada se celebra el primer diumenge d'agost amb una gran concurrència de veïns i forasters, tant en els actes lúdics (el concurs de paelles d'arròs ja s'ha fet tradicional) com en els religiosos. «Durant tota la setmana següent es resa el septenari, que enguany es va cloure el diumenge dia 13 amb una eucaristia i una processó amb la imatge de la Verge pel pati de l'ermita», comenta Mn. Curieses.



PRIMERS
PLATS

Mongetes tendres Maite

Ingredients

1/2 kg de mongetes tendres fines
75 g de mantega
75 g de pernil
2 ous bullits
sal
pebre blanc

Poseu un anunci a les fitxes de
"Les Receptes de la
tieta Montserrat".

Un preu realment econòmic,
només 10.990 ptes.

Barcelona dona una rèplica de la Mercè a Colòmbia



Rèplica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona.

BARCELONA.— El 1983 un terratrèmol va sacsejar Colòmbia. Una de les zones més afectades va ser la ciutat de Popayán. A causa d'aquest desastre, la capella de les Mercès va quedar molt malmesa. Responent a la demanda d'ajuda, l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional es va comprometre a la reconstrucció de la capella. La ciutat de Barcelona va voler sumar-se a aquesta col·laboració. Fruit d'aquest compromís, la Delegació diocesana del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona i l'Ajuntament de la ciutat donaran a Popayán una rèplica tallada de la imatge de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona.

Segons el Dr. Martí Bonet, delegat episcopal del Patrimoni Cultural, «aquesta donació vol ser un signe de germanor entre les dues ciutats i llurs Esglésies i una mostra del carisma de la Mercè, que representa nous horitzons, llibertat, fraternitat i redempció de l'esclavatge de tot mal». La imatge és de l'escultor Emili Colom, que hi ha treballat durant sis mesos, està feta en fusta mediterrània i pesa 80 kilos. Durant els mesos d'agost i setembre es podrà visitar la imatge a la Pia Almoina de Barcelona, fins que es porti definitivament a Colòmbia, on serà beneïda i entronitzada. (C.C.)



Francesc Blancher va rebre les felicitacions dels assistents a l'homenatge.

Homenatge a un gran poeta català

BARCELONA.— L'associació cultural catòlica Conesti va organitzar recentment un homenatge al poeta Francesc Blancher i Puig, fill d'Artés (el Bages). Nascut el 25 d'octubre del 1906, la seva activitat literària ha estat constant i ha aconseguit nombrosos guardons: tretze Flors Naturals, cinc Englantines, quatre Violes, una trentena de Premis Extraordinaris i el nomenament com a Mestre en Gai Saber. Li han musicat cinc cançons, cinc himnes, dues sardanes i dos goigs. A Francesc Blancher i Puig també li ha estat concedida la Creu de Sant Jordi.

L'homenatge es va celebrar al local cultural dedicat a Salvador Espriu. Va ser una gran festa literària i musical, on es va recitar un recull de les seves millors poesies. Conesti va convidar un bon nombre d'immigrants per acomplir les finalitats bàsiques d'aquesta associació: conèixer i estimar. L'entitat procura que el jovent que ha arribat a Catalunya pugui conèixer els principals valors culturals i artístics del país.

L'historiador Joaquim Juliachs es va adreçar a aquest col·lectiu immigrant i els va dir el següent: «El vostre objectiu va ser arribar a Espanya. És veritat que ja hi viviu, però heu de saber també que heu arribat a una petita nació dins de l'Estat espanyol. Un país que, com heu notat, té una llengua pròpia, una cultura, una literatura i també una història.» Magistralment, els en donà un resum. «Les seves arrels.—va afegir— són profundament humanes i cristianes. Un país molt laboriós, noble, tolerant i obert. Si compliu sereu ben rebuts, arrelareu fins a connectar amb aquelles arrels dels nostres inicis que en diferents ocasions hem hagut de regar amb sang perquè no es morissin.»

No vivim pas en els millors moments, però treballem i seguirem treballant perquè rebrotin en nova saba i perquè donin com a fruit un país més humà i cristià, una Catalunya autèntica. (C.C.)

Forma de preparació:

Bulliu les mongetes amb aigua i sal. Escorreu-les. Foneu a foc molt suau la mantega en una paella. Talleu el pernil a daus molt petits.

Trossegeu els ous bullits. Barregeu les mongetes amb la mantega al foc, però no deixeu que fregeixin. Afegiu-hi el pernil i els ous bullits, empolvoreu-ho amb una mica de pebre blanc, retireu-ho del foc i serviu-ho immediatament.

Ave Maria

Hola amics! Ens traslladem uns dos mil anys enrere. Un poble: Natzalet; un matrimoni: Joaquim i Anna, ja grans. Déu els concedeix el seu gran anhel, una filla, i li posen per nom Maria. Aquesta nena és com una flor delicada i meravellosa enmig de la humanitat. Dolça, obedient, bella, mare, però la seva qualitat més important és el seu lliurament a Déu.

«Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules», va dir. I aquest lema el va seguir tota la seva vida, a Betlem, a Egipte, a Natzalet, a Jerusalem, en el Calvari. Quantes vegades nosaltres responem així a Déu si ens demana alguna cosa? Per això, el Senyor la va enaltir, va voler que aquell cos que li va servir de Sagrari no es destruís i va manar als seus àngels que la poguessin al Cel, al seu costat, com a Mare i Fill que s'estimen sota la voluntat de Déu. Tota la cristiandat celebra la festa de l'Assumpció el 15 d'agost. A l'Estat espanyol una infinitat de ciutats i pobles honoren Maria amb les seves festes; d'aquesta manera es compleixen les paraules que Ella va pronunciar quan va visitar la seva cosina santa Elisabet: «Totes les generacions em diran benaurada.»

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

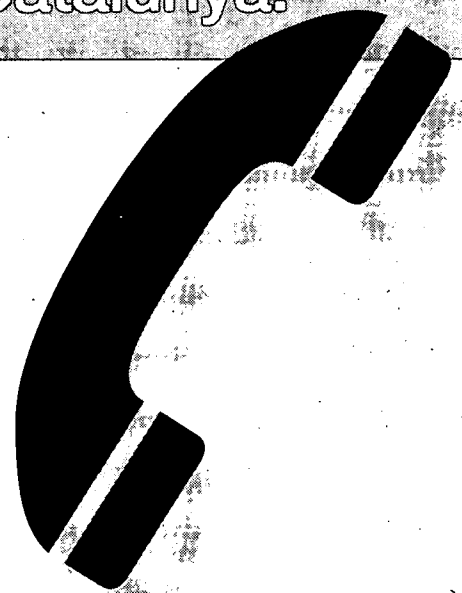
Coses de la vida

PRIMERS PLATS



Des d'ara, en un sol telèfon hi trobaràs la resposta a
infinitat de qüestions d'arreu de Catalunya.

012



La resposta

Un nou servei. Un nou telèfon*
que pot resoldre alguns tràmits
sense haver-se de desplaçar, que
dóna resposta i orientació, princi-
palment, sobre temes relacionats
amb l'Administració de la
Generalitat i també sobre d'altres
serveis.

El 012 posa, a l'abast de tot-
hom, infinitat de dades d'interès.

Només cal telefonar.



**atenció
ciutadana**

 **InfoCat**



**Generalitat
de Catalunya**

*91,2 ptes. els 3 minuts o fracció.

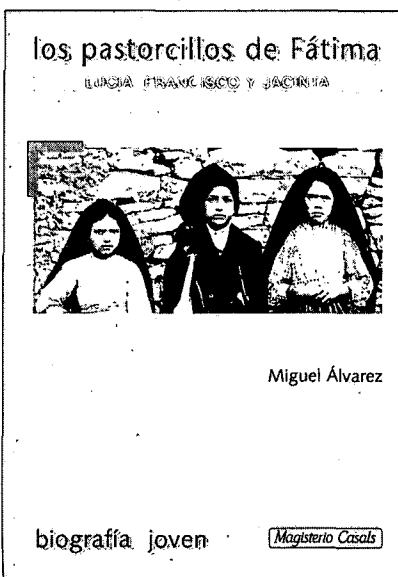
Libres

El missatge de Fàtima

Aquesta és la història dels tres pastorets portuguesos a qui es va aparèixer la Mare de Déu de Fàtima el 13 de maig del 1917. Lucía, de deu anys, i els seus cosins Francisco, de nou, i Jacinta, de set, van rebre el missatge de la Senyora: el pecat és la causa del mal en el món. La pregària i el sacrifici són els mitjans per aconseguir la salvació. Innocents i analfabets, els pastorets van sentir parlar de calamitats que estaven més enllà de la seva comprensió. Francisco i Jacinta van morir aviat, oferint les seves vides per la pau del món. Lucía es va quedar, com li havia promès la Mare de Déu, per estendre la devoció del seu sagrat Cor. Als noranta-tres anys ha estat testimoni de la beatificació dels

seus cosins pel papa Joan Pau II en el mateix lloc on se'ls va aparèixer la Mare de Déu: Cova da Iria. (C.C.)

Miguel Álvarez,
Los pastorcillos de Fátima
(Lucía, Francisco y Jacinta).
Editorial Magisterio-Casals,
Col·lecció Biografía Joven,
Barcelona 2000,
152 pàg.



José-Fernando Rey Ballesteros,
La Resurrección del Señor.
Editorial Palabra,
Col·lecció Cuadernos Palabra,
Madrid 2000,
448 pàg.

La Resurrección del Señor

José-Fernando Rey Ballesteros



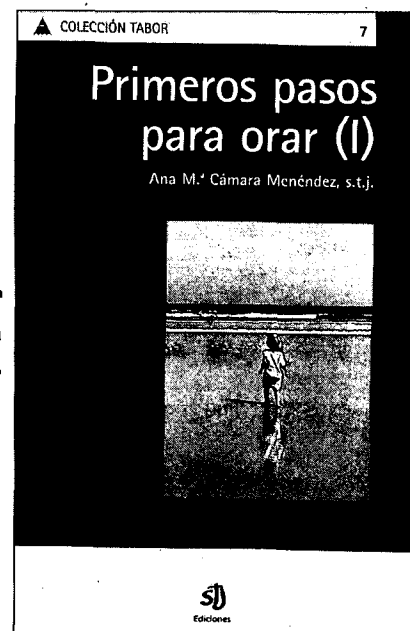
Conversió definitiva cap a Déu

Alfonso López Quintás, membre de la Reial Acadèmia de Ciències Morals i Polítiques, escriu en el pròleg d'aquest llibre que l'esdeveniment de la Resurrecció del Senyor «romandrà per sempre davant dels nostres ulls com el gran moment de la conversió definitiva cap a Déu, de la transfiguració del nostre esguard, del nostre accés al Regne de la unitat que Jesús va venir a instaurar». Per a l'autor, José-Fernando Rey Ballesteros, Crist «ha ressuscitat després de fecundar amorosament la terra, després d'infondre la seva llavor en la recent desposada Església i, sortint del sepulcre, ha iniciat la marxa triomfal per la Creació acabada de conquerir, de nou, per a Déu». (C.C.)

Camí de pregària

Aquest volum està adreçat a totes aquelles persones que desitgen aprofundir en la seva relació amb Déu. Ana M^a Cámara Menéndez, fidel al carisma teresià, ofereix al lector uns esquemes de pregària amb l'objectiu de «navegar "mar endins" amb Jesús per descobrir-lo i estimar el seu Regne». Es tracta d'uns exercicis pràctics, senzills i profunds. Cada tema conté quatre parts: unes reflexions inicials, unes preguntes o qüestionaments, el testimoni dels sants i diverses alternatives o dinàmiques per pregar. «Allò important —afirma l'autora— és posar-nos de debò en camí de pregària, perquè estem esgotats de superficialitat.» (C.C.)

Ana M^a Cámara Menéndez,
stj., *Primeros pasos para orar (I).*
Ediciones STJ,
Col·lecció Tabor,
Barcelona
2000, 69 pàg.



Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM

**Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental,
Vallès Occidental i Baix Llobregat**

93.7 FM

**Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages,
Berguedà i Garraf**

**BISBAT DE
BARCELONA**

104.4 FM

Solsonès

BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM

Alt Urgell (Ràdio Principat)

**BISBAT
D'URGELL**

107.5 FM

Andorra (Ràdio Principat)

El llibre de la setmana

La història de l'univers en una novel·la

L'aposta del professor noruec Jostein Gaarder és sempre arriscada. Quan es posa davant la pantalla de l'ordinador o davant les quartilles sempre es disposa a aprofundir en alguna cosa bàsica de l'estructura del pensament o del món, i ho intenta fer assequible...

Recordeu *El món de Sofia*, i la seva sorprenent història de l'aventura de la ment humana a la recerca de la veritat? Doncs aquest cop vol que ens enfrontem ni més ni menys que amb el misteri impressionant de l'origen de l'univers, del qual formem part en aquesta milionèssima partícula que és el planeta Terra. No és petit el risc que assumeix, perquè quan ens enfrontem amb el seu llibre ja ens posem en guàrdia, i coneixem les claus del seu estil, i molts dels intents d'explicar el nostre món...

En *El món de Sofia*, les misterioses missives que trobava a la seva bústia li van obrir els ulls al misteri del pensament. Aquí no busca desvetllar-nos res a través d'una sèrie de lliçons epistolars, que sempre resulten una espècie de curs de correspondència, sinó gràcies a una història viscuda, farcida d'aventures, de personatges i de sospites.

Perquè cal reconèixer que la vida, tal com la contemplem, si és que ens aturem a pensar una mica, amaga en ella mateixa un volum de secrets tan gran que difícilment ens podem sobreposar si ens hi arribem a abocar amb la nostra capacitat d'interrogació, encara que no sigui més que mitjanament seriosos.

Maya té com a escenari, també sorprenent en un escriptor nòrdic, la nostra Península Ibèrica. Començant per

Jostein GAARDER,
Maya, novel·la sobre la història de l'univers,
Empúries Narrativa, Barcelona 2000, 372 pàg

Barcelona —malgrat que ens desagradí que parli de la Sagrada Família de Gaudí com un monument de sorra— i passant per totes les ciutats i regions, més o menys emblemàtiques, que coneix tot turista que es respecta. Però el més important és que l'observació de la realitat, sobretot d'allò animat—homes i animals—, el porta a interrogar-se sobre el lloc que ocupen en l'evolució de l'univers en què viuen.

El que es va suggerint a través de les pàgines, en què hi ha de tot, com en la mateixa vida, és la necessitat de reflexionar. De vegades anem per la vida, pensem nosaltres amb ell, sense adonar-nos gaire de que som una baula més en aquesta interminable cadena que està ancorada en els orígens d'una història que desconeixem. Amb tot, no per ser desconegut o boirós el punt de partida deixa de ser cert, perquè nosaltres hi som, amb el nostre protagonisme, amb la nostra part de treball en la construcció d'un futur, que és solidari d'un passat que també ens pertany.

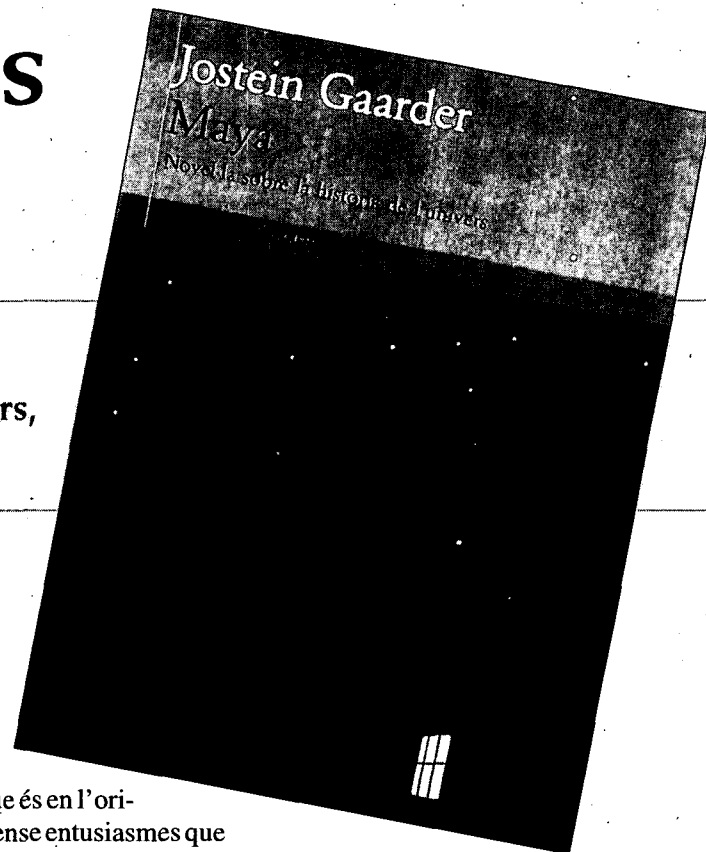
La història de Maya i totes les seves aventures no és més que una anècdota. Com la de cada un de nosaltres. I Gaarder sap anar descobrint els vels de la interrogació que ens assetja. No és petit el mèrit,

perquè sense caure en disquisicions professorals, ni en materialismes curts de vista, ens agafa de la mà i ens du cap Aquell que és en l'origen de tot. Això sí, sense entusiasmes que siguin impropis d'un tarannà nòrdic.

És evident que es tracta d'una novel·la pedagògica. Li manca certa patina d'ingenuïtat, com es donava en *El món de Sofia*, però resulta interessant, encara que només sigui per l'esforç que ha fet d'exposar, més que explicar, el que ell creu

que és l'origen d'aquest immens cosmos en què ens movem des de fa milers de milions d'anys.

Cristóbal Sàrrias



La sardana i la dansa

La sardana a les terres de l'Ebre

D'any en any la sardana es consolida a les terres de l'Ebre tal i com es pot constatar observant l'increment d'activitats que es produeixen a les comarques de la Ribera d'Ebre, del Baix Ebre i del Montsià.

Així, a les celebracions ja tradicionals d'aplecs a Sant Carles de la Ràpita, Móra, Ascó, l'Ametlla de Mar i Flix, se n'han iniciat de nous a Aldover, Garcia i Tortosa. En aquesta llista ocupa el primer lloc, per la seva antiguitat, l'aplec del Remei de Flix, que arriba a la seva trenta-tresena edició, però també cal esmentar els aplecs de Riba-roja d'Ebre, el Molar, la Torre de l'Espanyol i Benissanet.

Aquest increment de l'activitat sardanista a les terres de l'Ebre és conseqüència directa del bon resultat dels cursets que porta a terme la Coordinadora de Monitors. Sense anar més lluny, el 21 de juliol s'ha celebrat la cloenda del catorzè Taller d'Estiu a l'Ametlla de Mar, que els amics de la sardana d'aquesta vila han desenvolupat cada dimarts i divendres a les Escoles Velles de l'Ametlla, des del passat 27 de juny, i que s'han celebrat amb un elevat nivell de participació de nois i noies d'entre 6 i 11 anys.

Josep Ventura



Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Fornells
V.: 18.45 h.
Capella Sa Tuna
V.: 19.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h,
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALA FRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei
D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.30 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h. D.:
12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Capella de la Immaculada
D.: 10.00 h.
Capella del Centre Mèdic
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALA FRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 11.20 h, 19.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE PALAFOLLS

Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà
D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÓS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

Retransmissió, des de Roma, de la missa amb motiu de la Trobada Mundial de Joves. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES:

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

AGOST ÉS EL MES CONSAGRAT AL PURÍSSIM COR DE MARIA

Internet

• **EI PAPA RESPON.**— Ràdio Jubileu Joves és un programa de Ràdio Vaticà que ofereix la possibilitat de fer una pregunta al Papa amb ocasió de la Jornada Mundial de la Joventut. Tan sols cal escriure un missatge electrònic a la redacció d'aquest programa (96.3fm@vatiradio.va), realitzat per joves voluntaris. Ràdio Jubileu Joves segueix en directe els grans esdeveniments de la Jornada i ofereix taules rodones, entrevistes i testimonis. Es pot seguir la programació a www.radiovaticano.org/giubileo.htm

Altres bisbats

• **PONTIFICI INSTITUT JOAN PAU II.**— A partir del 18 de setembre s'obren les inscripcions per a la llicenciatura en Sagrada Teologia del Matrimoni i la Família. Més informació: c/ Corona, 34 - 46003 València, tel. 963 911 441, fax 963 913 032, a/e: instituto@juanpabloesp.org, Internet: www.juanpabloesp.org

Barcelona

• **PATRONAT DE SANT GALDERIC.**— Organitza el VII Concurs Fotogràfic Sant Galderic, patró dels Pagesos Catalans, amb el tema «La natura, l'agricultura, el Pirineu i el món pagès i camperol». Aquest concurs està organitzat amb la intenció de donar a conèixer la figura del sant a partir d'una imatge fotogràfica i reforçar els lligams històrics i culturals entre Occitània i Catalunya. Les obres es poden lliurar fins al 30 de setembre. Més informació: apartat postal, 19.100-08080 Barcelona, tel. i fax 933 521 275, Internet: www.gencat.es/entitats/patronat.htm

• **CAMPANYA DE SEGELLS.**— El Grup Missioner de la parròquia de Nostre Senyora de Lourdes de Badalona inicia la campanya de recollida de segells usats. Fins al 30 de setembre hi haurà una caixa a l'entrada del temple parroquial per depositar-hi els segells. Més informació: tel. 933 892 363.

• PETICIÓ DE VOLUNTARIS.

L'Associació per al Voluntariat a Europa necessita persones voluntàries per a l'organització dels seus programes d'ajuda i promoció del voluntariat (treballs d'oficina). Dedicació: 3 o 4 hores setmanals/quizenals a la seu local, c/ Pere Vergés, 1 - Barcelona, tel. 932 788 024 i 636 703 838.

Solsona

• **RECÉS.**— Per a vidus i vídues del 2 al 3 de setembre, dirigit pel P. Salvador Plans, monjo. Casa d'espiritualitat el Miracle (Solsonès), tel. 973 480 045.

Tarragona

• **CONCERT D'ESTIU.**— El 24 d'agost, a les 22.00, concert de Mercè Sanchis (orgue), dins del cicle «Els orgues de Catalunya». Església de Sant Pere Apòstol de Torredembarra.

Tortosa

• **XII CURSET D'ESTIU.**— Del 28 al 31 d'agost, al Seminari diocesà de Tortosa. Formació permanent del clergat. Temàtica: *Sagrament de l'Eucaristia i ecumenisme*. Celebració jubilar sacerdotal al temple de Santa Maria del Mar a Benicarló.

Vic

• **PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE CORCÓ.**— El 15 d'agost, cloenda del cinquantenari de la reconstrucció de l'església. A les 12.00, solemne eucaristia presidida per Mons. Jaume Camprodon, bisbe de Girona. Ofrena floral a la Verge Assumpta. Cantarà la coral Lorelei. A la sortida es descobrirà la placa-record del cinquantenari, aperitiu popular i sardanes. Tot el mes d'agost, a la sala parroquial, exposició de fotos d'ocells i d'orquídies silvestres de la comarca d'Osona.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els joves siguin testimonis de la presència de Crist entre nosaltres
- Perquè les Esglésies d'Oceania difonguin el Regne de Déu

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Libreria Santa Maria	08350	Arenys de Mar
Libreria Pujades Climent	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	08002	Barcelona
Libreria Balmes	08002	Barcelona
San Pablo Difusión	08003	Barcelona
Libreria Claret	08010	Barcelona
Libreria Garbí	08006	Barcelona
Libreria Josep Alsius	17820	Banyoles
Kiosco Gallifa	08023	Barcelona
Libreria de la Diputació	08036	Barcelona
Libreria Mateu	17820	Banyoles
Pepereria Bitlloch	17300	Blanes
Libreria Empúries	17001	Girona
Carme García Ros	25210	Guissona
Comerc i Estanc	25240	Linyola
Libreria Ramon Llull	25002	Lleida
L'Ossetfi	25008	Lleida
Libreria Moral S.C.P.	08783	Masquefa
Libreria Dalmases	25230	Mollerussa
Libreria Obradors	08670	Navàs (BCN)
Libreria Joan Fons	08784	Piera
Llar del Llibre	08202	Sabadell
Libreria Bonet	43420	Sta. Coloma de Q.
Kiosco Baldiri Bosch	08830	Sant Boi de Ll.
Libreria Dach	25280	Solsona
Libreria Güell	25300	Tàrraga
Libreria Sauret	25300	Tàrraga
Riera, 8		
Av. Portal de l'Àngel, 3		
Duran i Bas, 11		
Via Laietana, 38		
Roger de Llúria, 5		
Via Augusta, 9		
P. de la indústria, 28		
República Argentina, 233		
Londres, 57		
Santa Maria, 22		
Ample, 25		
Alvarez de Castro, 6		
La Font, 22		
Ponts i Arola, 28		
La Palma, 9		
Av. Alcalde Porqueres, 32		
Major, 27		
Jacint Verdaguer, 5		
Ctra. de Berga, 59		
Jaume Fons, 13		
Pg. Pl. Major, 12 34		
Pl. Major, 33		
Eusebi Güell, 87		
Sant Miquel, 5		
Santa Anna, 6		
Carme, 14		

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Petits anuncis

3a EDAT

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència medicosanitària, permanent o temporal. Tel. 934 503 930.

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acol·lida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia per Barcelona, Andorra i Lleida. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

COMPRO segells, monedes, rellotges de butxaca, postals, objectes antics i llibres. Tel. 933 578 394.

Telèfons de la Pregària

Obert cada dia de les 21.30 a les 23.30 h

934 175 449 / 937 258 011

Obert de dilluns a divendres de les 9.00 a les 10.30

938 040 296 (excepte festius)

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu



Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 170 ptes.
☐ 340 ptes.
☐ 610 ptes.
☐ 680 ptes.
☐ 850 ptes.
☐ 1.020 ptes.
☐ 1.190 ptes.

Destacat (+250 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Núria Homedes Beguer és llicenciada en Medicina per la Universitat Autònoma de Barcelona (1979), especialista en medicina interna i medicina preventiva per la Universitat de Barcelona, i doctorada en salut pública per la Universitat de Texas-Houston (1990). Mentre estudiava a Barcelona es va integrar al Moviment Universitari d'Estudiants Cristians (MUEC). Va fer una diplomatura en Teologia i va ser responsable del Moviment de Joves Cristians a la diòcesi de Tortosa. Hom diria que ara es mou en un humanisme cristià amb el compromís de lluitar contra el mal, però en les causes.



Núria Homedes, una metgessa que guareix estructures

«Vaig obrir els ulls a les possibilitats de la salut pública»

—Per què no vas seguir el camí normal de guarir pacients?

—En part per atzar i en part perquè sempre he tingut interès pel treball en l'àmbit de la comunitat. De fet, vaig estudiar medicina perquè volia ser metge de poble i m'imaginava fent més coses que tractar els pacients que truquen a la porta. Vaig cursar medicina interna perquè volia adquirir més experiència clínica, però simultàniament vaig fer gairebé tots els cursos que en aquell moment s'oferien relacionats amb la salut pública. Això va fer que el 1982 la Generalitat em contractés per coordinar activitats de promoció de la salut a les comarques de la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Priorat. Aquesta experiència em va obrir els ulls a les possibilitats de la salut pública i em va empenyer a anar als Estats Units a estudiar, ja que les possibilitats de fer-ho a Europa eren molt reduïdes.

—Dedicar-se a la salut pública té diferents vessants...

—Sí, de fet això és el que la fa fascinant però difícil d'explicar. Des de la meua perspectiva, la salut pública agrupa professionals de disciplines molt diferents: arquitectes, enginyers, antropòlegs, sociòlegs, matemàtics, infermeres,

metges... Apliquen els seus coneixements en la construcció d'espais lliures de riscos per a la salut dels habitants, on sigui fàcil adoptar estils de vida saludables i on es garanteixi l'accés als serveis de salut quan calguin. Tot el que es qüestiona de quina manera una activitat influeix la salut i intenta potenciar els beneficis i minimitzar els riscos està fent salut pública. Jo em dedico més a la part de gestió i polítiques de salut.

—Vas treballar al Banc Mundial, en l'àrea de serveis socials d'Amèrica Llatina. Quina era la teua missió?

—Bàsicament procurava que els diners dels préstecs que ja havia fet el Banc Mundial s'utilitzessin de forma adequada.

—Després vas fer cap la Universitat de Texas-Houston a El Paso.

—Va ser una oportunitat que vaig acceptar perquè permetia diverses coses. Era un espai per poder digerir totes les experiències que havia viscut treballant al Banc i a d'altres agències de desenvolupament. En segon lloc, era una oportunitat per treballar amb gent adulta amb ganes d'aprendre. En tercer lloc, el campus d'El Paso és petit en una àrea geogràfica on hi ha molta necessitat

de gent interessada en salut pública i que, per tant, permet desenvolupar un programa d'ensenyament i de treball molt aplicat. D'altra banda, també vaig pensar que aquesta experiència podria ser d'utilitat per tornar eventualment a Espanya.

—El treball a El Paso deu ser diferent del que havies fet prèviament a països en desenvolupament...

—De fet no és tan diferent. El Paso té molts problemes que són comuns amb els de qualsevol país en desenvolupament i, de fet, moltes de les polítiques que organismes financers promouen en països en desenvolupament són estratègies que El Paso ja ha utilitzat. L'experiència que hi visc dona molta vida al que abans havia observat i estudiat des de la distància. Em permet aterrar i criticar el marc d'anàlisi teòric de les reformes de salut que es donen en països en desenvolupament. Aquests últims anys he fet diverses presentacions de la nostra línia de recerca en reunions internacionals que han tingut força acceptació i han generat demanda d'articles i un llibre sobre temes que ara són candents.

J. Blanc i Bahima

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

«Quedes lliure» (3)

Ni angoixats ni irresponsables

Assumir responsablement el propi pecat com una experiència real no vol dir alimentar sentiments morbosos de culpabilitat. Recordem la transparència amb què l'apòstol Pau —en el text ja citat la setmana passada— l'explica aquesta experiència: «No faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria.» No es tracta d'un fenomen evident, per tots compartit? On ens portaria negar-lo?

Sabem, tanmateix, que hi ha maneres malaltisses, angoixades, de considerar-se culpable i que, de vegades, van unides a formes degradades de religiositat. Cal evitar-les i no confondre el sentit cristià del pecat amb el foment de la por o dels complexos de culpabilitat. Em ve a la memòria un exabrupte de l'escriptor Paul Nizan: «Quan ens alliberarem dels cristians, dels seus confessionaris, dels seus pecats i dels seus examens de consciència?» Quantes i quant diverses acusacions ens han estat fetes en aquesta línia: novel·les i films, al·legats poca-soltes i objeccions raonades, ironies i burles de mal gust... Ara bé, si impressionats per la crítica anàvem a parar l'altre extrem, ens hi

trobaríem l'error contrari: la irresponsabilitat. Podem acceptar que calgui desculpabilitzar; no que calgui desresponsabilitzar. Assumir la responsabilitat dels nostres actes forma part de l'acceptació de la realitat i, per tant, de la maduresa humana.

La porta que ens permet de sortir de l'angoixa de la culpa, tot mantenint la lucidesa de la responsabilitat, té noms de fonda ressonància bíblica, com *perdó*, com *gràcia*, com *justificació*... És sempre sota aquesta perspectiva esperançadora que l'Escriptura parla del pecat. El salm 32, per exemple, canta el goig que dona alliberar-se de la culpa per efecte d'una veritat més forta que aquella, sense necessitat, doncs, d'enganyar-se: «Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat. Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, i dintre seu ja no manté l'engany.»

Diffícilment trobarem una via de desculpabilització més eficaç. No ens val, en efecte, l'evasió, fronterera de la irresponsabilitat, que adorm la consciència. Tampoc no resol el problema la sociologia, tot i que fa valuoses aportacions: els condicionaments socials han de ser tinguts en compte, certament, com a factor exculpatori. Però l'experiència de conductes contraposades, en situacions ambientals gairebé idèntiques, relativitza la seva força determinant. Ara la ciència progressa espectacularment en la recerca genètica. És segur que, en un futur proper, sabrem moltes més coses que no pas ara sobre la influència dels gens en la nostra conducta. Això ens permetrà de conèixer un repertori més ampli d'elements que condicionen la nostra llibertat. La condicionen, però no la determinen. Engavanyada per tota mena de limitacions i de dificultats, la llibertat, tot amb tot, continua sent el nostre patrimoni més preuat. La lectura, quan arribi, del propi codi genètic no eliminarà el nostre sentit de la responsabilitat ni la nostra fretura d'absolució. De fet, l'experiència del pecat va lligada a la de la llibertat.

Ara mateix

Impromptu

Vacances

El normal traquetreig de durant l'any necessita un període, per curt que sigui, de suspensió total de la tasca normal de cada dia, sigui manual o intel·lectual, que totes s'ho mereixen.

Era un temps que quan es parlava de vacances era les que feien els col·legis, i els escolars havien d'estar un parell de mesos, almenys, tancats a casa i, siguem clars, embolicant-ho tot. Llavors es va inventar l'«anar a fora» que consistia en què la mare i els fills anessin a algun poblet de mar o de muntanya, mentre el pare es quedava tot sol a casa, «de Rodríguez», com popularment es deia... Després, les vacances van ser per a tothom. Tothom va poder gaudir del seu espai de temps de no fer res, de vacances. I tothom es va espavilar per fer d'aquest temps una mena d'assoliment de somnis: viatjar, conèixer món, fer excursionisme...

I quan el temps vacacional feliç arriba a terme, hom ja pensa en les properes, i es comencen a enfilat projectes que Déu sap si es realitzaran... Quan fem vacances, no ens hem entretingut mai a pensar en els que no poden fer-ne? Per pobresa, marginació... Cal que en el nostre gaudir els tinguem presents i fer tots els possibles per alleugerir la seva situació.

Oriol Camps